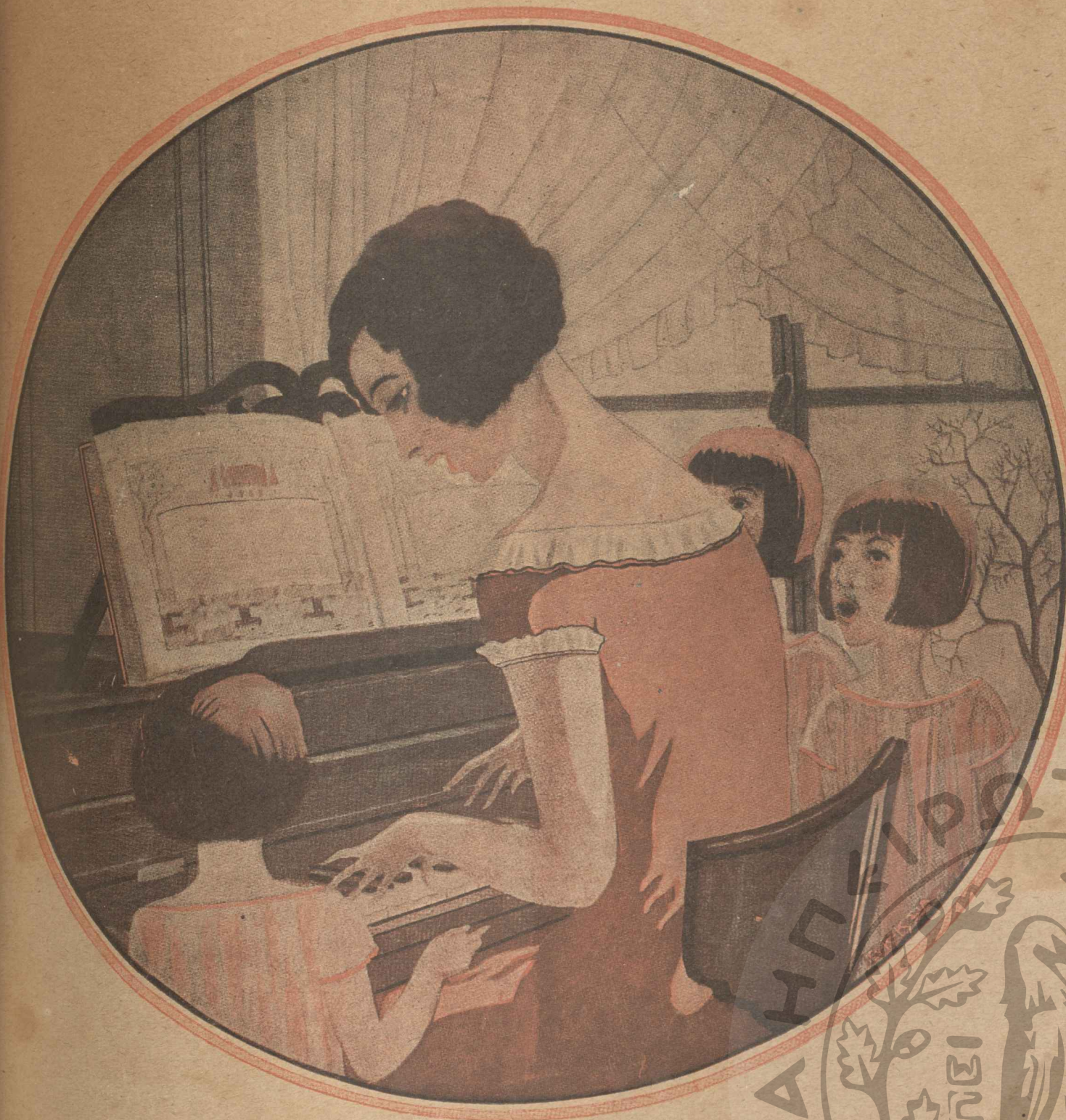

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ
βιβλία μεταχειρισμένα καὶ
Εὐαγγέλια ἀπὸ «Μπεν

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ

Προσφέρουμε σήμερα εις τους αναγνώστας μας, επί τη ενκαιρία της αποχής, ένα άγνωστο τραγούδι του «Ραμπάγ» του μακαρίτου δηλαδή Κλεάνθη Τριανταφύλλου, το όποιον δούν παλαιά και αν είναι—εγγραφή εις το 1888—νομίζει κανείς ότι εγράφη σήμερα.

Μισόγυδα, λαχταριστά, τὰ πηχία τρεμουλιάζουν
και τὰ κορμίσια, τρομαχτά, πηδούν σαν περιστέρια
άγνα, άγνα, πρωτόγαλα... Μέσ' στίς καρδιές φωλιάζουν
χιλιάδες πόθοι... κι' οί ματιές χυτά πετούν άστέρια.

Μιλούν σ' ό βίλα άμύλητα, καρδιές ξεσγαρωμένες...
ώ! πόσα λέει πειρά πολλά, τ' άρείλι πού σπαίρνει!
Στοί βίλς άπάνω τὰ φτερά πετούν μεθυσμένες
κι' άπ' τὸ κεφάλι, τὸ μυαλό σ'α πόδια κατεβαίνει.

Διαμαντοποδοβόλημα, τὰ μάτια σου θαμβώνει...
Στριφογυρνάς κι' ήλεκτριζός, γλυκά σ'α γαργαλίζει,
τόν ώμο τόν άφρόπλαστο, σάν κόρακας σ'α χάνει,
τὸ μαύρο χέρι σου θαρρείς, και πειρά πὸν ν' άπείρζει.

Βαρκοῦλες μέσ' σ'α κύματα πὸν χύν' ή άρμονία,
τὰ ζεύγη φεύγουν, πετούν και πηδούν, μά πάλι
μυροστά σου χύνονται γοργά, σ'α βίλς τήν τρικυμία
και πάλι, ξαναχάνονται μέσ' σ'α χορὸν τή ζάλη.

Τὸ ένα τ' άλλο κληνιά, μά νοστικά κρηιέται
δεμένο άπ' τὸν μουσικό τὸ μαγικό δοξάρι,
σ'α γόργα—γόργα—ά σπανὸ μ' άναπνοή φιλιέται,
και κάνει τόσους δ χορὸς, άπὸ μονόξεν ζευγάρη!...

Χορεύετε!... Παντοῦ χορὸς σ'α φύτι βασιλεύει!
χορεύουν οί πλανήτες μας, χορεύουν οί κομήτες,
ή γῆ μας βίλς αἰώνιο σ'α σ'α σ'α χορεύει,
χορεύουν οί άξέγνωστοι ελευθεροί πολίτες.

Χορεύουν όοι όόσους γερά τὸ γάδαρό τους,
Χορεύουν οί τρανοί, τρανοί, χορεύουν βασιλιάδες,
Μά τὸν παρὰ γιά τὰ βιολιά, φορτώνουν σ'α λαό τους,
Κι' αὐτὸς βαρὺ τὸν τ α μ π ο ν ρ α, δ'αν γλεντούν άγάδες.

βρίσκονται στην προκυμιά και όπου συγχάζουν ναυτικοί ως
επί τὸ πλείστον, καθώς και πολλά ύποπτα στοιχεία. Γιά να
μπαρέσουμε να επικοινωνήσουμε πὸ ελευθερία με τους «τύ-
πους» πὸν συγκαταμε σ'α καταγώνια αὐτά, εφορέσαμε σκού-
ρους καί απλοῦδες, έτσι πὸν εμοιάζουμε άρκετά με ναυτι-
κούς. Σ'α πρώτο καταγώνιο πὸν επισκεφτήκαμε ήπιαμε οί
λίγο, σ'α δεύτερο περισσότερο, και σ'α τρίτο ήμεθα ήδη
σ'α κέφι. ήπιαμε και έκει οί λίγο. Παραδόξως όμως τὸ
κρσί πὸν ήπιαμε σ'α τελευταίο καταγώνιο μας έξάλισε
πολλὴ γλήγορα και άποκοιμητήκαμε. Τὸ πρώτο άνοιξα
τὰ μάτια μου, είδα οί ευρισκόμουν· σ' ένα χιονισμένο δρόμο
καί μπροστά σ' ένα θεόρατο άγαλμα. ήτο τὸ άγαλμα τοῦ
Μπίσμαρκ τὸ όποιον μὸν είχαν συστήσει να ιδῶ και πὸν
δεν τὸ είχα δῆ άκόμη. Σηκώθηκα, έκ'ατταξα γόμο μου· δεν
ύπ'αρχε κοντά μου κανείς άπό τούς χθεσινούς φίλους μου.
Και ο δρόμος πὸν ευρισκόμουν ήταν άρκετά μακριά άπό
τήν προκυμιά. Αμέσως κατάλαβα τι είχε συμβεί. Μουτὸ έπι-
βεβαίωσαν άλλωστε και οί τελείως άδειασμένες τσέπες μου.
Σ'α τελευταίο καταγώνιο είχαν ρίξει ναρκωτικό σ'α κρσί
μας και μ'ας έληστευσαν. ύστερα μ'ας έβγαλαν άπό τὸ κατά-
στημα και μετέφεραν άλλου τούς φίλους μου και άλλου
έμένα. Και έτσι πληρώσαμε τήν περιέργειά μας να γνωρί-
σουμε εν μέρει νυχτὶ και μόνη όλα τὰ άπάχιστα κέντρα τοῦ
Άμβούργου.

Σ' ένα άλλο ταξείδι μου ήμ'α στη Γερμανία επισκεφθῆν
τὸ άρχιεπίσκοπο Νίτσε, όπου έγνωρίσα τήν άδελφή τοῦ με-
γάλου φιλοσόφου, ή όποία μὸν έδωκε και τὰς μουσικάς
συνθέσεις τοῦ άδελφοῦ της, συνθέσεις άξιολογώτατες
αί όποιαι με σχετικῇ είσηγη·ιν θά εκτελεσθοῦν ίσως
έφετος σ'α συναυλία πὸν θά όργανωθῇ ειδικῶς γι'αὐτό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΙΕΧΕΣ: 'Ανέκδοτα τῶν κ. κ. Τι-
μου Μωραϊτίνη, Διονυσίου Κοκκίνου και
Σοφίας Τσίλλερ. 'Ο κ. Μωραϊτίνη εκδότης εφημερί-
δος. Πῶς εκλείσαν τὰ «Ημερήσια Νέα».Και πῶς έτελει-
ωσε ένα ιπποτικό μυθιστόρημα. 'Ενα θεατρικὸ έργο τοῦ
κ. Μωραϊτίνη. 'Τὸ έγραψε ο Τίμος ή τὸ... βρῆκε σ'α
δρόμο». 'Ο κ. Κοκκίνος σ'α «Αετοραχνη.Τὸ παραμῦθι
ένος φαντάρου. ή κ. Τσίλλερ, αὶ κλίσεις της και ή...
ζαχαρί! Τὰ πρώτα της κονσέρτα. Πῶς έγνωρίσε τήν
Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάμεν Σούβα. «...Όταν ή
κέρη μου μὸν κλείσει τὰ μάτια!...» κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΙΝΑΛΕ

Τραγούδια τοῦ Πάλ Σεράντι

'Αντίο λοιπόν. Μὴν ξεχάσες τίποτε... 'Όχι, καλά, πῶς
γίνει. Δὲν έχει πιά τίποτε να πῇ ο ένας σ'α άλλον... 'Ός τόσος
μείνει λιγάκι άκόμη, μείνει. Βρέχει... Περιμένε να πάγῃ
βροχή. Και όταν βγῆς κῆτα να σκεπαστῇ καλά! Ξέρεις, κα-
νει πολύ κρύο έξω. 'Επρεπε να βάλῃς τὸ χειμωνιάτικο σου πα-
νωφόρι... Σούδωκα δ,τι μὸν ζήτησες, δὲν εἶνε έτσι! Δὲν έμ-
πιά τίποτα δικό σου; 'Επῆρες τήν φωτογραφία σου; τὰ γυμ-
ναστά σου; Και τώρα, κῆταξέ με άκόμη μιά φορά, άφ'αυ-
τοχρηστούμε... Πρόσεξ', όμως, όχι κλάματα, θά ήσαν γελά-
σια.

Τὴ προσπάθεια πρέπει να κάνῃ, ε; τὸ καὶμὲνο τὸ μυαλό μου
γιά να ξαναϊδῇ δ,τι δῆρξαμε ο ένας γιά τὸν άλλον! Παντο-
τείνά είχανε δοθεῖ ή ζωές μας ή μιά σ'α άλλην... Και να πῇ
τίς ξαναπαίνομε πίσω! Και θά φύγουμε ο καθένας με τ'α
του, να ξαναρχίσουμε τὴ ζωή μας, να περιπλανηθοῦμε, να έ-
σομε άλλου... 'Ω! δῆλως άλλο θά δοφέρομε... λίγον κατῶ.
Κ' έπειτα, δὲ βαρεῖσαι άλλῳ ή λοιπόν, τὸ μόνο πρῶτο
πὸν συγχωρεῖ, και θάσαι σάν και πρώτα «τόν» και άδαιμα
και πρώτα «έγώ» σ'α άνθρωποι μέσα σ'αυτὸς άλλους τοῦς άνθρώ-
πους. 'Ετσι λοιπόν, σὲ λίγο θάμῃς μέσ' σ'α παρελθόν μου, θά
συναντῶμεθα τυχαία σ'αυτὸς δρόμος. Θά σὲ κῆταξω άπὸ μα-
κριά, χωρίς να διασχίσω τὸν δρόμο γιά να σ' ανταμώσω. ή
περνάς με φορέματα πὸν δὲ θά τ'αξω ξαναϊδῇ. Κ' έστὸς δὲ
περνῶμε μῆνες πολλοὶ χωρίς να ιδωθοῦμε. Οί φίλοι μου τῶν
σου δίνουν νέα μου. Κ' έγώ θά λέω γιά σένα πὸν ήσαν τῶν
ζωῇ μου, γιά σένα πὸν ήσαν τῶν ήλων ή τῶν ήλων! 'Ετσι εἶνε.

Τόσο λοιπόν μικρὸ πρῶμα ήταν ή μεγάλη μας καρδιά;
Και όμως τὴ τρέλλα άγάπης πὸν είχαμε τίς πρώτες μέρες.
Θυμῶσαι πῶς άγαπιόμαστε, τὰ χάρδια, τὰ φίλια!... 'Ετσι εἶνε
λοιπόν ή άγάπη μας;

'Όσοι και μεις, και μεις άκόμη όταν λέμε «ο άγαπῶ», κῆ-
ταξέ τὴ άξία πὸν δίνουμε ο' αὐτῇ τῇ λέξη! 'Θεῖ μου! πῶς
εἶνε θλιβερό! 'Όλοι λοιπόν εἴμαστε ίδιοι; Εἴμαστε
πὸν ίδιοι με τούς άλλους;... Πῶς; βρέχει! Δὲν μπορεί
να φύγῃς με τέτοιον καιρό... 'Εμπρός, μείνε! Ναί πε-
θὰ προσπαθήσουμε να διορθώσουμε τὰ πρῶματα. 'Ισως
τὰ καταφέρουμε, πὸν δὲξέ! Οί καρδιές μας, δν και έ-
χουν πὸν άλλάξει, ίσως τήν τρυφερό-
τητα αἰσθανθοῦν πάλι τήν παλιά.

Θά κάνουμε δ,τι μπορούμε.Θά εἴμαστε
καλοί. Και έπειτα, τὴ θά θέλεις, ή πῶς
θεία εἶνε συνήθεια. 'Εμπρός, κάθισε λοι-
πόν! 'Ελα να ξαναρχίσουμε τὸ τέλει-
μένο μας τραγούδι!

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Θέλωσες να μάθης, γιατί, δίχως αἰτία
είμαι άπόρη λιγάκι κακιωμένος... Ξε-
λογίζομαι πρῶματα παλιά, φορέματα
πὸν είχες άλλωτε. Μάτια φέχνα, δν
βρίσχω καμιά σποδιάλλαγή τῶν
σ'α ζωῇ μας. Μονάχα σήμερα έπάνω σ'α
τραπεζὶ μας εἶνε κάπως λιγότερα τὰ δ-
θ... Κι' όμως, κι' όμως θυμῶσαι κάπως
άλλον καιρό, κάπως άλλωτε και
φλόγα... Μου φαίνεται οί άρχίζεις
και σὲ να γίνεσαι μιά γυναίκα
σάν όλες τίς γυναίκες.

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

'Ιδια παιδιούλα, κάνεις τ' ά-
ετηρ άπό ένα γέλιο φωτεινό, ά-
έρινο, τὸν άήσυχο ίσως άπὸ
άναπνέω. Δὲν μὸν άρέσει να
άκούω να γελῶς. Γελῶς και
δυνατά, γελῶς πάρα πολύ
ραία. 'Όταν σ'α σ'α σ'α
τόσο φως, τόση βρεία, αἰσ-
νομαι δὲν έχεις άνάγκη
κάνεσαν γιά νάσαι εὐτυχής. Γιά να είμαι άσφαλ-
τέλω να σὲ βλέπω, παραπονιρά, λυπημένη, γελῶ-
ρα, μικρὴ σάν κοριτσάκι, συμμαζωμένη κοντά μου.
'Όταν σὲ βλέπω έτσι, λιγότερο εὐδής ή άσπρη
άλλά γίνομαι και πὸν πὸν ήσυχος άμέσως.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

'Η Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» έχουσα άνάγκη
τοῦ ὑπ' αριθ. 5 φυλλαδίου, άγοράζει άνάμεσα τοῦ
ριθμοῦ τούτου άντι ξέκα δραχμῶν έκαστον.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

'Ο Γαβριηλίδης και ο Σένκ.—'Ηταν δεήσος ο Γαβριηλίδης· 'Η μυστική
του προσευχή.—'Η καθημερινή κευθέντα με μιά πεθαμένη.—Πῶς
ήθελε τήν κηδεία τῆς μητρός του.—Πέσες ήμέρες έχει ή Σακρακεστη
κατὰ Γαβριηλίδη.

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγούμενου)

'Ετσι λοιπόν και ήμεις, άφίημον τὸν
Γαβριηλίδην εις τήν ιστορίαν, τὸν χρόνον,
και τὸν «ερχόμενον» γιά να τὸν κῆρνον.
'Ημεις περιοριζόμεθα εις κομμάτια τῆς
ζωῆς του. Προσφέρουμε τὸ ὑλικόν, άπό τὸ
όποιον άλλοι θά χτίσουν μίαν ήμέρα.

'Ο σύγχρονός του 'Ελληνικός λαός, τὸν
έχρινε, άντλῶν ἴσως, επιχειρήματα άπό
τὸν αὐτόν του.

Τὸν καιόμενον άπό μεγαλοιδεατισμόν
καί άπό θετικὴν φιλοπατρίαν τὸν
είπεν «προδότην».

Και όμως ο προδότης αὐτός,
όταν τοῦ άνηγγέλλῃ ή κατάληψις
τῆς Σμύρνης, ὑπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ
στρατοῦ, εὐθεθεῖς μόνος του, τήν
στιγμὴν εκείνην εις τὰ γραφεῖα
του, εὐώρτισεν κατὰ τρόπον εσω-
τερικόν και μυστικόν, τὸ μέγα διά
τοῦς 'Ελληνας εκείνο γεγονός.

'Ηναψε όλα τὰ φῶτα τῶν γρα-
φείων του και μέσα εις τήν φωτο-
γυσίαν εκείνην, έλάμπρυνε, τήν
μυστικὴν χαράν του, και έκαμε
ιδιὴν του εορτὴν και τελετὴν
διά τὸ γεγονός· αὐτὸς οἰερα-
στής και αὐτὸς οἰεταρχής..

Τήν άλλην ήμέραν παρέδωσε
τὰς στήλας τῆς «Ακροπόλεως» εις τοῦς 'Ελληνας, να ψάλλουν τὸ
εὐφρόνουν δι' αὐτοῦς γεγονός.

'Οτι άνοήσιες και τί σάλια ήγράφησαν τότε!
Και μέσα σ'αὐτά και ένα σκοτεινὸν πούμα τοῦ Παλαμά.
Μετά καιὸν μὸν εἶπεν, όταν τοῦ έλεγα με τί πόνον έκλαψαν
οί Τούρκοι κοιτῶν τήν 'Ισμύρνην τοῦς και τοῦ έδεῖξα, μεταφρα-
σμένα ποιήματά τους.

—Φοροῦμαι, μὸν εἶπεν, γιά τήν Σμύρνην, μήπως θά τήν χά-
σουμε!

Και άναφερόμενος εις τὸ πανηγυρικόν φύλλον τῆς «Ακροπό-
λεως» προσέθεσε:

—Οί 'Ελληνες δὲν ήσθάνθησαν τήν άπλευθέρωσιν τῆς Σμύρ-
νης! 'Ούτε τήν έχάρησαν, ούτε τήν τραγούθησαν, ούτε τήν γιορ-
τασαν μέσα τους, ούτε τήν εννόησαν.

Θυμῶμαι όταν έμαθε τήν καταστροφὴ τῆς 'Αγχιάλου! Εἶχε
παραβῇ και εἶχε βαρυνθῇ!

Και όταν βγῆκε ένα άπόγευμα έξω—ήσαν τότε τὰ γραφεῖα τῆς
«Ακροπόλεως» εις τήν ὁδὸν Σταδίου,—και εἶδεν τήν πόλιν άκτινο-
βολοῦσαν άπό φῶς, τοῦς 'Αθηναίους εὐτυχεῖς, άσυλλογίστους, γε-
λῶντας, κῆρτοντας, σφουρίζοντας και χαροπούς,εἶπε σάν να μιλοῦσε
με τὸν αὐτό του!

—Μα δὲν συγχαίνεται, λοιπόν αὐτὸς οἰ κόσμος! Δὲν τοῦ έκαμε
καμμία έντίποινα ή καταστροφὴ, πὸν έπρεπε να μανιάσουν ὅλοι,
να εκραγῇ ένα ήφαιστειο άγανακτήσεως!...

Τὸν άνθρωπον πὸν κάθε πρῶτὸ εξαπέλευεν μύδρους άνά τὸ
Πανελλήνιον, τὸν άνθρωπον τὸν συγκινούνητα τῆς 'Ελλάδας
και άσπρόκοντα και βροντώντα, τὸν άνθρωπον τὸν γεμῖνον
κίνησιν, ὄρσιν, ενέργειαν, εὐχασίαν, τὸν άνθρωπον, πὸν
ή άκαρπώτος φύσις ζήτοσε πάντα τὸ νέον, και προσπα-
θῆσε πάντα τήν άναγνώσιν και τὸν ξαναγεννημόν, τὸν
άνθρωπον πὸν δὲν εἴξευρε τί θά εἴπῃ καθιστό, δι' ὃν ή
ἐργασία ήτο σάν λειτουργία ιερά,τὸν δημιουργόν, τὸν πλά-
στην, τὸν πολεμιστήν, τὸν μέχρι νυκτοῦ ὄντα «Ελληνα»
(με τήν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως), τὸ άνίσχον αὐτό
πνεῦμα τὸ μαχόμενον, τὸν και' έκάστην στρατεύοντα και
σπαραττόμενον, τὸν δημιουργόν, τὸν μη γνωρίζοντα πρόσθεσι,
τὸν μη σκεπτόμενον ποτὲ να θησαυρίσῃ, τὸν άγνοοῦντα τήν
έξιν τοῦ χρόματος, τὸν εἶπαν «πουλημένον».

Κι' όμως όταν έπῆλθεν ή
πρῶτὴ διένεξις μεταξύ Βενι-
ζέλου και Κωνσταντίνου, και
ο Γαβριηλίδης,φανατικός άν-
τιβενιζελικός τότε, έγραφεν
φλογερὰ άρθρα κατὰ τοῦ Βε-
νιζέλου, και έκεραύνωνε κάθε
πρῶτὴ τίς προσπάθειάς και τὸ
έργον του, και άπηχούσαν
τὰ άρθρα του, σάν βροντὴ
εις τὸν ελληνικόν κόσμον,
και ένφ ὅλοι ένόμιζαν οίτι ο

Γαβριηλίδης έπῆες τοσυβά-
λια ὁλόκληρα μάκρων γεμα-
νικῶν άπό τὸν Σέγκ, ή «Α-
κρόπολις» έπασχεν οἰκονομι-
κῶς, ή «Ακροπόλις» άγνοοῦ-
σε να ανταποκριθῇ εις τὰς
πολλὰς βραδύς οἱ ἴδιος δὲν

πληρωμῆς τῆς κάθε Σάββατον, και
εἶχε να πῇ ούτε ένα τσάι.

'Ο κλητήρας τοῦ γραφείου τοῦ μὸν έλεγεν, οί έστὲλλε ζητῶν
φαγητόν άπό τὸ ξενοδοχεῖον ο «Αβέρωφ», ο εἶχε τόσον άπλοκερ-
δῶς εἰσηγήσῃ εις τὸ παρελθόν. Και έπειδὴ δύο φορές δὲν έπληρώ-
σε και έστειλεν να πάρῃ και τρίτην, ο μακαρίτης ο Λεζὸς ήρήθη
να τοῦ δώσῃ.

Οί συντάκται τοῦ μη πληρωνόμενοι, είχαν παρατηρεῖ.
'Εγραφε σχεδὸν μόνος τοῦ ὅλον τὸ φύλλον, ξενοχτῶν εις τὸ γραφεῖον του,
μεταφράζων μοναχὸς και διορθώνοντας τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια
αὐτοῦ.

Μου έγραφε τότε:

—'Ολος ο κόσμος νομίζει πῶς τὰ Μάρκα τρέχουν εις τὰ γρα-
φεῖα τῆς «Ακροπόλεως». Και όμως τὰ μόνά πὸν τ ῥ ε χ ο υ ν εἶναι
μέσα εἶνε τὰ... μακριὰ πόδια τοῦ 'Αλεξανδριδῆ (τοῦ τότε λογιστοῦ
τῆς «Ακροπόλεως» προσπαθοῦντος να εξοικονομήσῃ τήν ήμερησίαν
έκδοσιν τοῦ φύλλου...).

Τήν εποχὴν εκείνην και μέσα εις τήν κατάστασιν εκείνην, εἶ-
τσε να τὸν επισκεφθῇ ο Σέγκ.

Κ' ο Γαβριηλίδης δὲν τὸν εἰδέθη.

—Θά τὸν δεχθῶ, τοῦ απήντησεν, μετὰ τήν ύπογραφὴν τῆς Παγ-
κοσμίου ειρήνης!...

'Ο Γαβριηλίδης ήταν δεήσος.Πίστευε βαθειά και μυστικά. 'Όχι
με παμπῶς και με νηστείας. Πίστευε όμως, φαίνεται, σάν χριστιαν-
νὸς σωστός.

Κάθε πρῶτὸ εἰσερχόμενος εις τὸ γραφεῖον του, διά ν' άρχίσῃ
τήν εργασίαν του, κλειδωνε ἐπὶ λίγα λεπτά τήν πόρταν. 'Όλους
εἶχε σκανδαλίζει τὸ μυστήριον αὐτό:

—Τὴ κάνει ἐκεῖ μέσα κλειδωμένος;

Τέλος, χάρις εις τήν περιέργειαν, τήν άδιακρίσίαν τοῦ ανθρώ-
που και τίς... κλειδαροπορτες,τὸ μυστικὸν άπεκαλύφθη άπό κάποιους
συνεργάτας του.

'Ο Γαβριηλίδης κάθε πρῶτὸ, πρὶν άρχίσῃ τήν εργασίαν του,
έκανε τὸν σταυρόν του.

Τὴ προσέεγχε όμως κανείς δὲν έμαθε ποτὲ. Κατόπιν, όταν
ἀπέθανεν ή μητέρα του, τήν όποιαν ύπεραγαπούσε, μετὰ τήν πο-
σενυσίαν, έβγαζεν άπό τὸ συρτάρι του, μιά φωτογραφία τῆς μητρός
του, εἰς μεγέθυνσιν και συνυμολοῖσε ἐπὶ τινος στιγμῆς μ'αὐτῆς.

Αφῶ τήν καιημεροῦσε, τῆς έλεγε κατόπιν.

—Κοκκῶνα! Δὲν σὲ εἶδα άπὸρη! Γιατί δὲν ήρδες;

—'Εννοῶσαι φαίνεται οίτι δὲν τήν εἶδε εις τὸν ὕπνον του, και οίτι
έχων αὐτήν πάντοτε σ'α τοῦ τοῦ, τήν έβλεπα συχνά πάντοτε σ'α
δνεῖρα του.

'Όταν ἀπέθανεν ή μητέρα του, εκάθησεν εις τὸ κεφάλι τῆς και
τήν καλοῦσε.

—Κοκκῶνα! Γιατί δὲν μὸν μιλάς; Κοκκῶνα, θυμῶσαι;

Αὐτὸς ήταν ο δέητος του. 'Όχι θρήνος πρὸς νεκρόν, άλλα ἐπι-
κλησις πρὸς ζῶσαν.

Κατόπιν εἰσέφρασε τήν επιθυμίαν, να μὴν ακολουθῇ κανείς
άλλος τήν κηδείαν, παρὰ μόνον αὐτὸς και ο ἱερεὺς. Και έπέμενεν
μάλιστα εις τοῦτο, άλλα δὲν εἰσπικνοῦσθ.

Κατόπιν, εις μίαν στιγμὴν αδυναμίας ψυχικῆς, εἰςμυστηρεῦσθ
εις τὸν ζωγράφον Προκοπίου, τὸν όποιον ιδιαιτέρως αγαποῦσε,
γιατί τὸ ζήτησε αὐτό.

—Δὲν ήθελα να βλέπῃ τὸν πόνο μου ο κόσμος!.....

Κατὰ τὰ τελευταία χρόνια, πὸν ὅλοι οί Ἕλληνες διατεί-
νοντο οίτι ή «Ακρόπολις» έκαλεῖτο εις τὸν έναν και εις τὸν
άλλον, ή «Ακρόπολις» με δυσκολίας έξεδίδετο, οί συντάκται
τῆς έμεναν άπληρωτοί ή έπερναν ένα πεντάδραγμα τήν εβδο-
μάδα, ο δὲ Γαβριηλίδης πολλάκις έμενε και νηστικός.
Θυμῶμαι μιά παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, πὸν
αφῶ ετοιμάσαμε τὸ πανηγυρικὸ φύλλο, τὸ Πασχαλινόν, πε-
ριμένα να μ'α καλέσῃ τὸ λογιστήριο, να μ'α πληρώσῃ.Σα-
φνικὰ τὸ λογιστήριο, μ'α εἰδοποίη, οίτι δὲν έχει, ούτε μιά
πεντάρα να μ'α δώσῃ. Κοκκαλο οί Συντάκται.

(Ακολουθεῖ)

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

Εξακολουθούμεν σήμεραν τὸ πείραγμαν ποῦματι «Α» ἐνὸν μὲς, τὸ ὅποιον ἀναλύει αἰσθητικῶς καὶ ψυχολογικῶς τὸν ἔρωτα καὶ τὰ παρεπόμενά του.

Οἱ Καλμοῦχοι, λαὸς μογγολικός, παντρεύονται γιὰ ἕνα χρόνον. Ἐάν ἡ γυναῖκα κινήσῃ ἐγκυὸς, ἐξακολουθοῦν ἕναν ἀκόμη χρόνον. Οἱ Ἀσούριοι εἶχαν τὴν ἐξῆς περίεργον συνήθειαν γιὰ νὰ παντρεύοντι τὸς κόρες των, πού δὲν θὰ εἶνε ἀσχημον νὰ τὴν υἱοθετοῦσαν καὶ οἱ πολιτισμένοι Εὐρωπαῖοι.

Μία φορὰ τὸν χρόνον ἐμάζευαν σ' ἕνα μέρος ὅλα τὰ ἀνύπανδρα κορίτσια καὶ τὰβάζαν δημοπρασίᾳ. Ἡ εὐμορφὴς ἐφθάναν νὰ κληρονομήνται μὲ ποσὰ ὑπέροχα.

Τὰ ποσὰ αὐτὰ τὰ κατέθεταν σ' ἕνα δημόσιον Ταμεῖο καὶ χορηγούμεναν νὰ παντρεύοντι μὲ προικὰ ἐκείνης πού δὲν ἦσαν ὁμορφες.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ἡ νέος πού ἦσαν ετοιμὲς γιὰ παντρεῖα, ζητοῦσαν συγγνώμην ἀπὸ τὴν θεὰ Δήμητρα, διὰ τὴν θυσιαζομένην παρθενίαν των.

Οἱ Ἀθηναῖοι ὠδηγοῦσαν τὴν νύμφη στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ μὲ ἕνα ἀμάξι καὶ στὴν πόρτα ἔκαναν τὸ «τιμόνι» τῆς ἀμάξας, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι δὲν εἶχε πιά οὔτε ἐλευθερίαν, οὔτε δικαίωμα νὰ ξαναβγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνον.

Ἐπειτα τὴν ἐφερναν στὴν γαμήλιον κλίνη. Παιδιά μαζωμένα ἀπ' ὅσους ἔκαναν μεγάλο θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ ἀκούεται τί γινόταν μέσα στὸ θάλαμο.

Στὴν Ρώμην οἱ δύο σύζυγοι ἐβάζαν στὸν λαϊκὸν τους ἕνα εἶδος ζυγοῦ, ἐξ οὗ ἡ λέξις «σύζυγος».

Ἦταν συνήθεια ἐπίσης στοὺς Ρωμαίους, ἡ νεόνυμφος νὰ προσποιεῖται ἀπέχθεια, γιὰ τὴν ἀπώλειαν καὶ διήθεν δυσκολευτόταν ν' ἀφήσῃ τὸν βραχίονα τῆς μητέρας τῆς.

Ο νυμφικός θάλαμος, στοὺς Ρωμαίους ἦταν σκοτεινὸς. Χάριν τῆς αἰδοῦς τῆς νύμφης λένε οἱ μὲν, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται ἡ ἀτέλειές τῆς, λέγουν οἱ ἄλλοι.

Τὴν ἐπομένην ἡ νεόνυμφη ἔδινε γεῦμα, καθισμένη στὸ νυφικὸν κρεβάτι, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μιλοῦσαν τόσο ἐλεύθερα καὶ τόσο ὥρατα παρίστανε τὸν γάμον, πού στὴ Ρώμην ἔμεινε παροιμιώδης πειρὰ, ἡ ῥῆσις :

— «Μιλεῖ σὰ μιά νεόνυμφη!»

Κατὰ τὴν κ. De Segur οἱ πρώτοι γάμοι, γινόντουσαν στὴν Εὐρώπῃ, χωρὶς νὰ μεσολαβήσουν παππάδες.

Ἐπανδρευότανε ὁ κόσμος χάρισμα μυστοστὰ στὰ δικαστήρια καὶ στοὺς γονεῖς. Ὁ Σωτήριος ὁ πέμπτος, ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὸ γόητρο τοῦ κλήρου, ἐθέσπισε νὰ λαμβάνῃ ὁ κληρὸς μέρος στὴν ἐπίσημον αὐτὴ ἐνοσί καὶ ἐδημοσίευσεν διάταγμα ὅτι καμμία γυναῖκα δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο στὸ μέλλον «νομίμως» παντρεμένη ἂν δὲν παντρευότανε μέσῳ ἐνὸς παπά.

Ἡ πολυγαμία καὶ ὁ θεσμὸς τῆς παλλακίδος, εἶνε προϊόντα τῆς τυραννίας τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς γυναίκος. Ἡ πολυγαμία, ποτὲ δὲν ἐφαρμόσθηκε σὲ λαοὺς πού εἶχαν ἀνώτερη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ μόρφωσι.

Καθὼς γράφουν μερικὸι συγγραφεῖς, ἡ γυναῖκα εἶχε θεοὶ τιμητικὴν στὴν Αἴγυπτον, πού ἀποδεικνύει ὅτι ἐλάμβανε μέρος, στὴν σύνταξιν τῶν Νόμων.

Ὁ δὲ ἄνδρας ὑποσχότανε ὑπακοὴν εἰς τὴν γυναῖκα.

Ἀλλὰ στὰς Μαριάννας νήσους, ἡ γυναῖκες τὸ παραπάνουν.

Ἀκούσατε :

Ἐκεῖ ἡ γυναῖκες εἶνε ἀποκλειστικῶς κυρία ὅλων τῶν ἐπιτήλων καὶ τῶν πραγμάτων τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἄνδρας γιὰ νὰ διαβέτῃ αὐτὰ πρέπει νὰ πάρῃ τὴν ἀδείαν τῆς κυρίας.

Καὶ ἄλλο πὺ καλὸ : Ἐάν ὁ ἄνδρας εἶνε καυγατζής, πεισματάρης, ἡ ἀτακτος, ἡ κυρία εἶνε δικαίωμα νὰ τὴν ἀφίγῃ καὶ νὰ φύγῃ. Μὲ τὰ πράγματά τῆς, ἐννοεῖται.

Καὶ ἂν ἡ γυναῖκα ἀμαρτήσῃ, ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε δικαίωμα, νὰ τιμωρήσῃ ὅπως μπορεῖ τὸν ἐραστὴν, ἀλλὰ...ὄχι ὅμως καὶ τὴν γυναῖκα!

Ἄν ὅμως ὁ ἄνδρας γίνεταί ἐνοχος ἀπιστίας τότε ἀλλοιμονό... του! Μαζεύονται ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς γειτονίας καὶ σὺν μαινάδες μπαίνουν στὸ σπίτι του. Τοῦ καταστρέφουν ὅλα, περιβόλι, ἐπιπλα καὶ ἀλλοῖμονα τὴ θὰ τραβήξῃ καὶ αὐτός, ἂν τὸν

πιάσουν.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς κανένα ἄλλο λόγο, φθάνει νὰ τὸν συλλάβῃ ἄνδρα τῆς ἡ γυναῖκα στὰς Μαριάννας αὐτὰς νήσους καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ στοὺς γονεῖς τῆς καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τῆς κάνει πλεόν!

Τί Ἀμαζόνες θὰ εἶνε, ἐκεῖ πέρα ἡ γυναῖκες!

Στὰ Σκανδιναβικὰ κράτη ἡ ἀπιστος ἐφρονέτο ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ὁ φ ὁ ἰ ο ὡς ὑψίστου τέτοιους ἐξευτελισμούς, πού ἦταν πιά σὲ θέσι γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια...

Οἱ Κινέζοι δὲν παραστοιζοῦνται σχετικῶς καὶ πολλοὺς ἀπίστους συζύγους των, σιλλάβους, στοὺς ἐμπόρους τῆς Λαϊτίας. Στὸ Πεγκουί, στὸ Σιάμ, στὸ Καμβότζ καὶ στὴν Κογκίνα, ἡ ἀπιστία εἶνε κατὰ ἐνέμιον! Οἱ κάτοικοι προσάλλονται ἐν τῇ μεγαλειότητι τῆς ἡμετέρας τῆς ἡμετέρας τῶν!

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ἕνα λαὸ τῶν Γενδάνων, τοῦ ὅποιον ἡ γυναῖκες εἶχαν ὡς δόξα καὶ τιμὴν τὴν... ἀγαθίαν. Εἶχαν ἕνα σὲ κάθε νέα κατὰκτησι πού ἔκαναν, νὰ κομίσουν καὶ ἕνα νέο σήμα πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ ἔρωτος. Ἐκεῖνη πού εἶχε περισσότερα κοσμήματα ἦταν ἡ... σεβασμιωτέρα.

Ἐάν τὸ ἔθιμον αὐτὸ, λέγει ἡ κυρία De-Segur, προσβάλλει τὴν σημερινὴν ἀντίληψιν μας καὶ τὴν καλὴ ἀγωγή, δὲν εἶχε τοιαύτην τὴν ἀσυνέπεια τῶν σημερινῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐνῶ στήναι τὰ μεγαλειότερα παγίδες γιὰ νὰ διαφθείρουν τὴν γυναῖκα, περὶ ταυτοχρόνως τὴν ζωὴν τῶν γιὰ νὰ τὴν συκοφαντοῦν!

Πολὺ σωστά τὰ λέει ἡ κυρία Σεγγούρ!

Η ΑΓΝΟΤΗΣ

Ἀγνότης σημαίνει ἐγκράτειαν.

Ἡ ἀγνότης εἶνε τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἀγνότης ἐννοεῖται ὅτι εἶνε σὰν μιά Βασίλισσα πεντάμορφη καὶ δυνατὴ, πού παραδίδει τὸ σκήπτρον τῆς εἰς τὸν νικητὴν τὸν ἑμμέναιον.

Ἡ ἀγνότης, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, εἶνε ὀφθαλμὸς καὶ νύχτα.

Ἐως τότε εἶχε θεὰ ἡ λάμψις τῆς ὥραιον μετεώρου, εἶνε τὴν εὐφροδινὴν ἐξωτικὸν ἄνθος ἡ ὁπωρικὸν.

Ἡ παρὰ τῆς ἡμετέρας τῆς βασιλείας τῆς θὰ εἶχε τὰ ἀπαίσιμα ἀποτέσματα βλαστήσεως πού στερεῖται φῶς καὶ θερμότητα.

Μετά τὸν γάμον, ἡ ἀγνότης πρέπει νὰ ὀνομάζεται σεμνότης.

Ὁ Λεβὶς ἔρωτῃ :

— Πού νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν περισσότερες σεμνοπρεπεῖς γυναικες :

— Στὴ Σουηδία καὶ στὴν Ὀλλανδία, θ' ἀπάντησεν κατὰ ἐκκρατοῦσαν φήμην.

Γελοσθήκατε. Εὐρίσκονται στὸ Παρίσι καὶ ἀκόμα περισσότερες στὴ Βενετία καὶ στὴ Νεάπολιν.

Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ἠθικὴν τῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὸ κλίμα, τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν πού «εμβάλλουν» τὸ θηλυκὸ εἰς πειρασμόν.

Τότε εἶχε ἀξίαν ἡ ἀντίστασις.

Ἡ «Ἀγνότης» δὲν εἶχε τὴν ἴδια σημασίαν σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς.

Παλαιοὶ Ἀνατολικοὶ λαοὶ κατεδίκαζαν ἅλως εἰς θάνατον τὴν νέαν, πού δὲν ἐκράτησε τὴν ἀγνότητά τῆς.

Ἄλλοι περιορίζοντο νὰ τὴν διαπομπέουν.

Στὴς σημερινὰς κοινωνίας, θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς σκουριασμένον μέταλλον, τὸ ὅποιον γίνεταί πολυτιμὸν διὰ τῆς ἐπιχρυσώσεως, τῆς... προικὸς δηλαδὴ.

Εἰς μερικὸς λαοὺς, στὴ Γερμανίαν π. χ. γίνεταί ἀφροῖς ἀμαρτιῶν, δι' ὅσα ἐγείναν εἰς τὸν γάμον. Ἀπὸ τὸν γάμον καὶ ἔπειτα χρονολογεῖται νέος βίος γιὰ τὴν γυναῖκα.

Οἱ Ἰάπωνες ἀγνοοῦν τί ἐστὶ «τιμὴ» ὡς τὴν ἐννοούμεν ἡμεῖς. Ἡ γυναῖκα πρὸ τοῦ γάμου εἶνε τελείως χειραφετημένη. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀγνότης καὶ πιστοτέρη γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίδα, ὅταν γένει σύζυγος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ, κοκκίνισε ἡ Μαγδαλινὴ μὲ τὴ σειρά τῆς. ἔπειτα ἡ κομβία τῶν ἐπὶ τῆς ἄλλο δρόμο καὶ στὸ τέλος ἐσώπασαν α' οἱ δύο.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἡ Ἰωάννα ἔγινε καὶ πάλι ἀνήσυχη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Μαγδαλινὴ δὲν τῆς ἔδωκε καμμιὰ προσοχή. Εἶχε τώρα καὶ αὐτὴ ἄλλο τὸ νου τῆς.

Ἐξαφνὰ σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖς, Ἰωάννα, πρέπει νὰ σ' ἀφήσω.

Ἡ Ἰωάννα ἀναστήθηκε τὰ γαλανά τῆς μάτια ἐσπινθηροβόλησαν ἀπὸ χαρὰ... Ἐν τούτοις, θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι δυσχερεστεῖτο τὰχα ἔπειθ' ἔφηνε τὴν φίλην τῆς, ἐψιθύρισε :

— Ἀπὸ τώρα θὰ φύγεις...

— Πρέπει...

— Πῶς ; γιατί δὲν μοῦ ἀφιερώνεις καὶ σήμερον, ὅπως ἄλλοτε, ἀλόκληρην τὴν Κυριακὴν σου ;

— Ὅχι... δὲ μπορῶ... ψιθύρισε ἡ Μαγδαλινὴ.

Ἐσπινε πάλιν ἀπὸ μιά κοῦνια ὅπου κοιμόταν τὸ παιδί τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Γουλιέλμου, ἡ μικρὴ Ὀδέττη, καὶ τὸ φίλησε.

Ἡ Ἰωάννα ἔτρεμε καὶ ἐκοκκίνισε ὁλοένα, μὰ μόλις ἐβεβαίωθηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν δῇ ἡ Μαγδαλινὴ πού εἶταν σκυμμένη πάλιν ἀπ' τὴν κοῦνια, παραμέρισε τὴν κορυφὴν ἐνὸς παραθύρου καὶ κοίταξε ἔξω.

Στὴν ὁρτὴν τοῦ ποταμοῦ ἕνας γέρος προσεποιεῖτο ὅτι φάρενε, ἐνῶ στ' ἀλήθειαν εἶχε κερφομένη τὰ μάτια του στὸ παράθυρον τοῦ μύλου. Ἡ Ἰωάννα τοῦ ἔκανε ἕνα σημεῖο μὲ τὸ χέρι, ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως καὶ μαζεύοντας τὰ σύνεργα τῆς ψαρικῆς, σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

Ἀπὸ κεῖ ἐπῆγε στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μπρουνέζινου Τέντερ» ὅπου τὸν εἶδαν νὰ μιλάει στὸ δὸν Ραφαήλ.

Ἀφοῦ ἔκανε τὴ δουλειὰ τῆς ἡ Μαγδαλινὴ στράφηκε καὶ πάλι πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

— Καλὰ λοιπόν ! εἶπε κάνοντας τὴ θλιμμένην, ἀφοῦ ἐπιμένεις φθῆ, κακοκοιτοῦ.

Ἡ Μαγδαλινὴ χαμογέλασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

— Χαῖρε, τῆς εἶπε.

— Ὅχι ἀκόμα, ἔκανε ἡ Ἰωάννα, στάσου.

Καὶ διευθυνομένη πρὸς μιά σκάλα πού ἔφερεν στὸν ἀπ' ἰνω ὄροφο, ἐρώνασε.

— Γερτρούδη.

Μία καλοκατωμένη καὶ ὁμορφὴ ὑψηλέρια παρουσιάστηκε.

— Μείνε ἔδω κοντὰ στὴν κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ Ἰωάννα, καὶ μὴν ἀπομακρυνθῇς ὡς ὅπου γυρίσω.

— Θὰ βγῇ ἔξω ; τὴ ρώτησε ἡ Μαγδαλινὴ.

— Βέβαια γιὰ νὰ σὲ συνοδεύσω...

Ἡ κόρη τοῦ Λαντρώ δάγκωσε τὰ χεῖλιά τῆς.

— Ὁ, εἶπε, μὴ κάνεις τὸν κόπο, εἶνε ἀνοφελές.

— Γιατὶ ἀνοφελές ;... Καὶ ἀπὸ πότε ἔμαθες νὰ περπιτᾷς στοὺς δρόμους μόνη σου ;

— Μὰ ποῦ φαίνεται ὅτι εἰμαι πιά ἀρετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μπορῶ νὰ βγαίνω ἔξω μόνη μου.

— Μὰ ἀκόμα καὶ σήμερον ἡ κυρία κόμησσα σὲ ἔστειλε ὡς ἔδω μ' ἕνα ἱποκόμιον.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπόψε τὴν ἰδιοτροπία νὰ ἐπιστρέψω μόνη μου...

— Μὰ εἶνε τόσο μακρὸν ἀπὸ ἔδω τὸ μέγαρον τῆς Σούνης.

Ἡ Μαγδαλινὴ ἐσκυθώπασε.

— Καλὰ λοιπόν ! εἶπε κοκκινίζοντας γεμάτῃ ἀνησυχίᾳ, πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα δὲ θὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ μέγαρον...

— Δὲ θὰ γυρίσης ἀμέσως στὸ μέγαρον ἔκανε κατὰ πληρὴν τὴ Ἰωάννα.

— Ὅχι.

— Θὰ εἶταν ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου ἂν σὲ ρωτήσω πού σκοπεύεις νὰ πᾶς ;...

Ἡ Μαγδαλινὴ δὲν ἀπάντησε τίποτε.

— Δὲ θὰ πᾶς βέβαια στὸ θεῖο σου τὸν Κοχέφρο, ἐξακολουθῆσε ἡ Μαγδαλινὴ, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι εἶνε προσκαλεσμένος μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου στοῦ Πλουσέτ...

— Δὲν θὰ πάω στοῦ θεῖο μου.

— Ὡστόσο, ἐπέμεινε ἡ Ἰωάννα ἀνήσυχη, ἐκτός ἀπὸ τὸ θεῖο σου, τὸν Πλουσέτ καὶ τὸν ἄντρα μου, δὲν ἔξω νάχης κανέναν ἄλλο γνωστὸ στὴν Τουρραίν.

Κατὰ πολλὰς ἐρωτήσεις μὲς, ἀπάντησεν ἡ Μαγδαλινὴ ὑψώνοντας τοὺς ὤμους τῆς.

Ἡδελα νὰ βγῶ μόνη μου ἔξω. Αὐτὸ εἶνε ὅλο' εἰσα ἱκανοποιημένη τώρα ;

— Καθόλου, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἡ Ἰωάννα, ἀκόμα μὰ φορὰ, Μαγδαλινὴ, πῆς μου πού πηγαίνεις ;

— Χαῖρε, εἶπε αὐτὴ ἀντὶ ν' ἀπάντησεν καὶ

τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε χλωμιάσει, ἕνα σύννεφο σκοτεινὸ πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπὸ τῆς καὶ ἀφήνοντας τὰ χέρια τῆς νὰ πέσουν, ψιθύρισε :

— Ὁ ! καὶ σὺ...

Αὐτὸ τὸ «Ὁ ! καὶ σὺ...» προφέρθηκε σ' ἕναν τόνο τόσο θλιβερό, ἀνάμικτο ἀπὸ μοιρὰ, ντροπὴ καὶ εὐσπλαχνία, ὥστε ἡ Μαγδαλινὴ ἀνάγκασε τὸ δρόμο τῆς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ὑψώνοντας τὰ γαλῆνια καὶ καθαρὰ μάτια τῆς πρὸς τὴ φίλην τῆς, τὴ ρώτησε ἐκπληκτικῶς :

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτὸ ;

Ἡ Ἰωάννα ἀποστομάθηκε, νοιώθοντας ὅτι εἶχε πεῖ πολλά. Κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς. Αὐτὸ ἐδιπλοῦσε τὴν ἐκπληκτικὴν τῆς Μαγδαλινῆς ἡ ὁποία ἐβόησε τὸ βλέμμα τῆς στὰ μάτια τῆς φίλης τῆς σὺ νὰ ἤθελε νὰ διαβάσει τὸ μυστικὸν τῆς καρδιάς τῆς καὶ ψιθύρισε :

— Θεέ μου !

Στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δωματίου ἡ Γερτρούδη νανοῖριζε τὸ μωρὸ καὶ αὐγοτραγουδοῦσε. Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν μάρτυρα ἡ Μαγδαλινὴ συγκράτησε τὰ λόγια τῆς πού ἤθελαν νὰ ἐκχυθῶν ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς καὶ εἶπε στὴν Ἰωάνναν :

— Ἐλα... συνοδεύσε με ὡς τὸ λειβάδι...

Ἡ Ἰωάννα ἐδίστασε μιά στιγμὴ ἔπειτα ὅμως γεμάτῃ συγκίνηση καὶ ἀγωνία, ἀκολούθησε τὴ φίλην τῆς.

XIII

Ἡ κληρονομία τοῦ Λαντρώ.

Χωρὶς νὰ πῶν λέξῃ οἱ δύο νέες πέρασαν τὴ γέφυρα πού ἔφερεν ἀπὸ τὸ νερόμυλον στὴν ὁρτὴν. Περατήσαν δέκα λεπτὰ καὶ στάθηκαν κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο λειβάδι. Ἡ Μαγδαλινὴ κάθησε στὴν ῥίζαν μᾶς μεγάλης ἱτιάς καὶ προσκάλεσε τὴ φίλην τῆς κοντὰ τῆς. Ὁ ἐσπερινὸς χτυποῦσε στὰ καμπαναρεῖα τῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας ἔβλεπαν, ἀπὸ χίλια βήματα μακρὰ, τὴς στέγας καὶ τὸν καπνὸν.

Ἡ Μαγδαλινὴ εἶταν συγκινημένη καὶ ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ. Κατόρθωσε ὅμως νὰ χαμογελάσῃ καὶ ἀγκυλιάζοντας τὴν Ἰωάνναν εἶπε :

Ἡ περίφημη χορεύτρια καὶ ἡθοποιὸς Μιστενγκέτ, ἡ ὁποία ἔχει τὰ ὠραιότερα πόδια τοῦ κόσμου, σὲ διάφορους ρόλους τῆς ἑποικιστικῆς τοῦ Καζίνο τῶν Παρισιῶν «Bonjour Paris», ὅπου πρωταγωνιστεῖ.

Οἱ χαριτωμένες πρωταγωνίστριες μιᾶς νέας ταινίας τῆς μεγάλης Ἑταιρείας τοῦ Κινηματογράφου «Παραμάουντ» ὀλίγο πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΛΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επί τέλους αποφασίσαμε να κάμουμε έρευνας επί τόπου, να μεταβούμε εις την μυστηριώδη κοιλάδα. Έν τω μεταξύ ο κ. Τρελόνι με έστειλε στην Όλλανδία, για να αναζητήσω τους κληρονόμους του Όλλανδου συγγραφέως και να εξακριβώσω κατά πόσον ήτο αληθινή η ιστορία.

Ανεκάλυψα το σπίτι του Βάν Χίντ και έμαθα ότι κανείς από τους προγόνους του δεν ήτο ζωντανός. Εξήγησα τότε να μάθω τι είχε οργάνει η συλλογή των αρχαίων θησαυρών. Έπεσε κέφην τα μυστήρια των κυριότερων Όλλανδικών πόλεων. Επί τέλους, εις ένα από τα παλαιά κοσμηματοπωλεία της πόλεως Χούρν, ανεκάλυψα ένα τεράστιο ρουμπίνι, σκαλισμένο εις σχήμα σκαραβέου, με επτά άστρα και ιερογλυφικούς χαρακτήρας. Ο έμπορος, ο οποίος ήτο γέρον, δεν κατέγινετο με μελέτας, αλλά άγνοούσε την σημασίαν της έπιγραφής. Δεν έγνώριζε καν την ύπαρξιν του βιβλίου του Βάν Χίντ, ένεθιμωτο άπλως το όνομα του Όλλανδου περιηγητού, το όποιο έπιμωτο εις όλη την Όλλανδία. Εκτιμούσε το κόσμημα μόνο εις την άξία που είχε ένας πολύτιμος λίθος, έθεωρούσε μάλιστα το ρουμπίνι ως έν μέρει κατεστραμμένο από τα σκαλίσματα της έπιγραφής. Ήταν μάλλον λογικός εις τας απαιτήσεις του για την πώλησιν του κοσμήματος. Έγώ είχα μαζί μου άφθονα χρήματα, που μου είχε δώσει ο κ. Τρελόνι, ο όποιος είχε πλουσιώτατος και γενναίωδως. Έπέστρεψα εις το Λονδίον με το κόσμημα κλεισμένο στο κουτί του, ένθυσιασμένος για την έπιτυχία της άποστολής μου.

Αυτό το κόσμημα ήτο τρανή απόδειξις της εκπληκτικής ιστορίας του Βάν Χίντ. Ο κ. Τρελόνι έτοιμάθησε το θάναστος κόσμημα εις το μεγάλο χρηματοκιβώτιόν του. Καί αποφασίσαμε να άρχισουμε με πίστιν και έλπίδα την έρευνήν μας.

Ο κ. Τρελόνι ήτο πολύ δυσχερής, μένος που θα άφηνε την νεαρά σύζυγόν του, που έλάτρευε, για να έπιχειρήσιν αυτό το ταξίδι. Έκείνη που τον άγαπούσε έλπίσας, την ώθησε εις την εκπλήρωσιν αυτής της έπιθυμίας. Έκρυψε τις άνησυχιές της, σάν καλή σύζυγος που ήτο και έτσι το ταξίδι άπερασίσθη όριστικώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ο Τάφος της Βασίλισσας

Ο κ. Τρελόνι και έγώ είχαμε την αυτή θερμή έπιθυμία. Εκείνος είχε πλήρη πεποίθησιν εις την έπιτυχίαν του σκοπού μας. Έγώ άνηρούσα, μήπως με την ένδιαφέρουσιν αφήγησιν του Όλλανδου, άλλοι είχαν προλάβει και μήπως τά ζητούμενα ύπάρχον ήδη εις κανένα μουσειο. Ο φίλος μου δεν είχε καμμία άμφιβολία. Τον καιρό εκείνο η Αίγυπτος δεν παρουσίαζε άσφάλεια διά τους περιηγητάς, ιδιαιτέρως δέ διά τους Άγγλους. Ο κ. Τρελόνι όμως ήτο γενναίος και δεν έφοβητο τον κίνδυνον. Έγώ δεν είμιον δειλός. Επλήρωμα μαζί μας μερικώς Άραβες, που μάς ήσαν γνωστοί από προηγούμενα ταξείδια εις την έρημον. Εις αυτούς είχαμε άπλυτη έμπιστοσύνη. Ήμεθα άρκετοι ώστε να προστατευθώμε, έν περιπτώσει λίμστικής έπιθέσεως. Είχαμε έξασφαλίσει την σωτηρία ύποστήρηξιν των Άγγλων αξιωματικών. Εφύγαμε για την έρημον. Κατόνιν άρκετών περιπετειών δευτερευούσης σημασίας, άφου περάσαμε την σειρά των λόφων, που αναφέρονται στο βιβλίον, έφθάσαμε την ώρα της δύσεως του ήλιου εις την μυστηριώδη κοιλάδα. Η κοιλάς ήσαν γεμάτη από ύψηλους και απότομους βράχους, που ήσαν στενοί εις το κέντρον, και πλατείς εις την κορυφή. Το πρωί είμεθα εις την αντίθετη πλευρά και παρατηρήσαμε την τρύπα, που βρισκόταν ψηλά στο βράχο και τα ιερογλυφικά σχήματα, που ήσαν τοποθετημένα εκεί, για να κρύβουν βέβαια αυτήν την μυστηριώδη τρύπα!

Άλλά τα ιερογλυφικά, τα όποια είχαν καταπλήξει τον Όλλανδόν, δεν παρουσίαζαν κανένα μυστήριο για μάς, που τα γνωρίζαμε. Το πλήθος των σοφών που είχαν δώσει την ψυχή και την ζωή τους για την ανακάλυψιν των αιγυπτιακών ιερογλυφών, είχε άνοιξει την μυστηριώδη φυλακή της Αιγυπτιακής γλώσσας. Ήμεεις που ξέραμε τα μυστικά της, έμάθαμε από τις ύπογραφές, που ήσαν χαραγμένες εις τον βράχο, το τί είχαν γράψει οι Θηβαίοι ιερείς πρό πηνήντα περίπου αίωνων. Διότι αι ύπογραφαι αύται ήσαν έργα των ιερέων. Έδιαβάσαμε την έξής φράσιν, που ήσαν χαραγμένη με ιερογλυφικά γράμματα:

«Εδώ οι Θεοί δεν σοναντώνται. Ο Άνώνυμος Δαίμων τους ύβρισε και μένον εις πάντα μόνον. Μη προχωρήσ, γιατί η έκδικσις των θα σε συντρίψη».

Η είδοποίησις θα ήτο τρομακτική εις την εποχήν αυτήν. Η παράδοξις θα ήτο περισσώτερον τρομακτική άκόμη κατόπιν. Το σύμβολον επαναλαμβάνετο έννά φορές. Τα σχήματα αναπαριστούσαν επίσης τον Άνω Κόσμον, τον Κάτω Κόσμον και τον Ουρανόν. Για τον «Άνώνυμο Δαίμονα» δεν ύπήρχε καμμία έπιείκεια και οι

Θεοί τον είχαν καταδικάσει να μη άναστήθῃ ποτέ εις κανένα έσμον και να μείνῃ πάντοτε εις τον Κόσμον του Θανάτου.

Ο κ. Τρελόνι και έγώ δεν άναφέραμε αυτά που διαβάσαμε εις τους Άραβες, που μάς συνάδευαν. Οι Άραβες, εις τόσον προσηλυτικοί, ώστε η φοβερή κατάρα θα έλπουσεν ίσως το θάρρος των. Θα άρνούντο ίσως να προχωρήσουν.

Η άγνοιά τους μάς πρόφύλαξε από τον κίνδυνον αυτό. Έγραψα σταθήκαμε εκεί σέ μια πρόχειρη σκηνή, πίσω από ένα βράχο λίγα πείδι μακριά από την Κοιλιάδα του Μάγου. Άποσιώπησαμε και το όνομα αυτό από τους συνοδούς μας, για να μη φορηθόν. Με τα ξύλα, τα όποια είχαμε φέρει μαζί μας, έκάναμε μια σκάλα και την έτοιμασάμε στο βράχο. Βρήκαμε την μεγάλη όπή του βράχου, που έχρησίμευε για πόρτα. Ήσαν τοποθετημένη δεξιά και αριστερά της πόρτας μεγάλες πέτρες. Το βάρος της την παραλάσσε καλώς. Κατεβάσαμε μεγάλη προσπάθεια για να σπρώξουμε αυτές τις πέτρες. Εύρηκαμε τον χαλκά περί του όποιου έμνησεν ο Όλλανδός περιηγητής. Ο κ. Τρελόνι και έγώ έμπήκαμε μέσα με μέσας εις τον τάφο. Είχαμε πολλά φανάρια μαζί μας, θέλμα να έρευνήσωμε λεπτομερώς τον τόπον που βρισκόμαθα. Όσο προχωρούσαμε, η ψυχή μας γεμίζε από χαρά και έλπίσιν συγχρόνως.

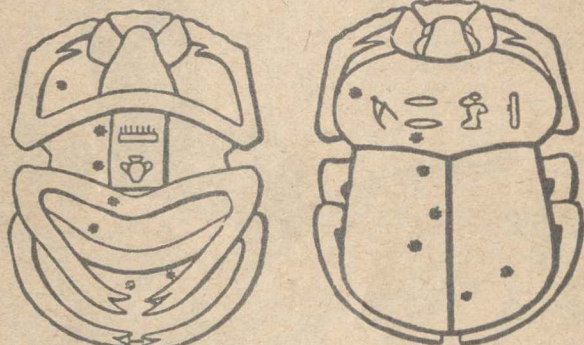
Ο τάφος ήτο από τους όραιότερους και μεγαλοπρεπέστερους που είχαμε δει στη ζωή μας. Από την πλουσίαν έργασίαν και την άφθονον της γλυπτικής και της ζωγραφικής, από την τελειότητα των στολισμάτων, από φανερόν ότι ο τάφος είχε έτοιμασθεί ένδοξοι έζους εκείνη, δια την όποιαν προσηλύζετο. Τα χρυσά και η τέχνη των εικόνων ήσαν καταπληκτικής όραιότητας. Οι χρωματισμοί διατηρούντο ζωηροί, σάν να είχαν γίνει πρό ολίγων ημερών. Ο συμβολισμός των εικόνων και των σκαλισμάτων περιεστρέφοντο γύρω από την αυτήν ιδέα. Η έξωτερική σπηλιά έχρησίμευε ως έξοδος. Εις το άκρον εύριστοτο μια μικρά θύρα στρογγυλή. Τα σκαλίσματα παρίστανον εκεί την Σελήνη, διάφορα δένδρα και ζώα, φέροντα πτερύει εις τα κεφάλια, τον Βούν Άπιν και τον θεόν του Βορρά. Άλλα σκαλίσματα παρίσταναν τον Άστερισμό της Άρκτου, τον Πολικό Άστέρα και τον Άρν. Έπίσης ύπήρχε ο άστερισμός της Μικρής Άρκτου που ήσαν ζωηρότατος και εις μικροίτερον σχήμα. Οι άστερισμοί ήσαν χρυσασκαλισμένοι και έρχονταν ζωηρές λάμψεις γύρω μας. Έπεράσαμε από την μικρή στρογγυλή πόρτα και εφίκαμετο δωμάτιον και τον τάφο έντελώς άπαράκλητα, όπως τά περιγράφει ο Βάν Χίντ! Η αίτια του τοίχου που έφερε την έπιγραφή ήτο σκαλισμένη με ιερογλυφικά σύμβολα μεγάλης όραιότητας. Μερικά από τα σκαλίσματα ήσαν από τοιμέντο κόκκινον. Καί στην έπιγραφή διαβάσαμε τα έξής:

«Τέρα, Βασίλισσα της Αιγύπτου, κόρη του Άνιέλ, Μονάρχου του Βορρά, Κόρη του Ηλίου, Βασίλισσα των Διαστημάτων. Άκολουθούσε η ιστορία της ζωής της και της βασιλείας της. Τά οικίσματα της βασιλείας ήταν άφθονα. Τα Ίνομένα στεγασμένα της Άνω και Κάτω Αιγύπτου ήσαν εκεί σκαλισμένα με έλαστικη λεπτότητα. Ήτο κάτι έντελώς άπροσδόκητο για μάς να έρωμε το Λευκό και το Κόκκινο στέμμα της Αιγύπτου. Εις την Αιγύπτου ύπήρχε ένας γενικός κανόν. Μόνον οι βασιλείς έφορούσαν στέμμα εις το κεφάλι. Ένώ εις την περίπτωσιν αυτήν το στέμμα έφέρετο από μια Βασίλισσα.

Μια παρομοία έπιγραφή, δεν μπορούσε παρά να προκάλεσιν την προσοχή και την περιέργειαν. Δεν είχε δυνατόν όμως να φαντασθήτε εις ποίον βαθμό ήσαν ένδιαφέρουσα για μάς.

Και άλλοι είχαν ίδει αυτή την έπιγραφή, αλλά κανείς εις τήν δεν είχε κατορθώσει να έννοηση την σημασία της, εις τόσες χιλιάδες χρόναι. Ήμεεις είχαμε προορισθεί να έχωμε το πλεονέκτημα αυτής έννοήσεως την πρωταγγέλια των νεκρών. Αυτή η πρωταγγέλια ήτο ήχητο από κάποιον που εύριστο εις έχθρικά σχέσεις με τους άρχαίους Θεούς. Οι τοίχοι του δωματίου που περιείχε την σαρκοφάγον είχαν επίσης έπιγραφές πολλές.

Όλες η έπιγραφές, έκτός εκείνης, που ήσαν επάνω στην αίτια, είχαν χρώμα μπλε τουρκουάζ. Κατεβήκαμε στον λάκκον με τα σκευρά μας. Ο κ. Τρελόνι πρώτος και έγώ δεύτερος. Ήταν ένδοξος βάθος 70 ποδών. Το πέραςμα όδηγούσε στο δωματίον, που περιείχε την σαρκοφάγον. Εκεί εύρηκαμε μια μεγάλη σαρκοφάγον από κίτρινη πέτρα. Είπε περιττόν να σάς την περιγράψω, γιατί την είδατε στο δωματίον του κ. Τρελόνι. Το σκεπασμό της είτανε κατω γής, και ήσαν άκριβώς όμοιο με την περιγραφή του Βάν Χίντ. Είπε περιττόν να σάς ειπώ τι συγκίνησι μάς προσέφερε η θέα της φανταστικής της συγκίνησι που θα ήσθάνθη ο Όλλανδός περιηγητής όταν αντίκρισε το Λευό χέρι, που ήσαν άκουσιωμένα σάβανωμένο σώμα της Μούμιας, το όποιο βλέπαμε και μετ' εμού (Άκολουθεί)

Το παράδοξο κόσμημα των έφτά άστέρων.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Το γινώσκον σοφόν και οικογενειακόν Γαλλικόν «Ημερολόγιον του Κόσμου» γράφει τα έξής διά την ιστορίαν του Καρναβαλιού και την καταγωγή και εξέλιξιν του, διά μέσων των αίωνων.

Το Καρναβάλι, όπως και η περισσότερες γιορτές, είχε παρμένη από τους Έλληνες, οι όποιοι πάλιν τις δανειστήκαμε από τους Αιγυπτίους, μεταμορφωμένες λίγω, έως ότου να έλθουνε στην εποχή μας.

Οι Αιγύπτιοι τας έλεγαν τας εορτάς αυτές: «Η γιορτή του βοός Λερόνι» και έγινεσαν παντού, τις ημέρες των εορτών αυτών τα βώδια τους, τα πείδι μεγάλα και τα πείδι παχεία, με χρυσάμενα τα κέρατα και στολισμένα με λουλούδια.

Οι Αιγύπτιοι σπένδοιτε έσφαζαν η έσφαζαν τα βώδια. Ούτε τα έθυσαν άπάνω εις βωμούς. Ούτε τα έκααν η τα έφηναν εις τους θεούς. Τα προσέφεραν μόνον δολωάντα εις τον θεόν Νείλον ποταμόν, εις τον όποιον τα έρχονταν ζωντανά και τα παρόντων εκείνης.

Πρακτικώτερον ήμεις τα τρώμε.

Το έθροτικό βώδι, των Έλλήνων και των Ρωμαίων, ήσαν έξ ίσου έπισης γεραστόν. Έγένοντο και εις την Ρώμην και εις την Ελλάδα, τέτοιες περιφορές του βοός, αλλά πείδι διακριτικές, από τις σημερινές μας μαυκαράτες.

Και εις την αρχαία Ελλάδα τα άροτριώντα βώδια, έθεωρούντο και ιερών, και ο φόρος των έθεωρείτο έγκλημα.

Η ιστορία αναφέρει ότι οι αρχαίοι Άθηναίοι έξαναγκασθέντες από κάποιον χρησμό, να θυσιάσουν ένα βώδι, καταβιάζαν κάποιον τον χασάπην, που το έσφαζε και τον έκυνήγουν όχι μόνον έξω της πόλεως, αλλά και έξω της Αττικής, μη έπιτρέψαντες εις αυτόν, ούτε εις τας Αθηναϊκάς άποικίας να σταθί.

Τον έδικασαν κατόπιν, έξημην, εις το δικαστήριον και κατεδικάσθη εις τήν βασίλειαν των ποινών, επί «άνθρωποκτονία».

Τοιούτοι δεικνύει πόσον η γεωργία, εις τους αρχαίους ήτο σεβαστή, πόσο φροντίζαν για αυτή και σε ποιά σμείο μπορούσαν να φθάσουν, διά το χατήρι της.

Και εις πολλά άκόμη μέρη της σημερινής Ελλάδος και ιδίως εις τα τουρκοκρατούμενα, οι χωρικοί σπένδοιτε τρώγων βωδινό. Τοιούτο έμεινε σήμερον, εις πολλά όρεινά μέρη της Μακεδονίας, την Θράκην και τον Πόντον.

Έμειναν άκρη, σε μερικάς Γαλλικές επαρχίες, λίγα λείψανα του αρχαίου αυτού έθιμου των άροτριώντων, άν και σήμερον έχασε πολύ, από την παλιν τον λάμψιν. Την Πεντηκοστήν εις το Μοντελιμόρ, περιφέρουν έν δόξην και πομπή, στολισμένους, εις τους νεκρικούς δρόμους, τους... όνους της περιφέρειας. Και έπειτα τα βώδια και τις άγελάδες με όργανα και μουσικές, σπμαίτες και κουδούντα.

Στην παλαιά εποχή, η γιορτή αυτής διαρκούσαν τρεις ημέρες.

Η πρώτη ημέρα ήτο αφιερωμένη εις τας έκκλησιαστικάς τελετάς και οι γεωργοί επήγαιναν εις την λειτουργίαν στεφανωμένοι με άνθη και κλώνες άγριορροδιών, της πομπής προηγείτο ο άρχιεπίσκοπος, κατόπιν άνδρόθεος δευτέρης, με πλατείς πολύχρωμες κορδέλλες. Μετά την λειτουργίαν οι χωρικοί σύροντες και τα ζώα τους επήγαιναν εις την πλατείαν όπου οι νέοι και οι νέες χορεύαν.

Την δεύτεραν ημέραν οι γεωργοί, καβαλικευμένοι επάνω σε ήμιόνους στολισμένους με λουλούδια, κουδουνάκια κορδέλλες και φινιτεριό κυλίμα, με τις γυναίκες και τα κορίτσια τους, καβάλλα και αυτά, έκαναν έπισκέψεις εις τας επαύλεις και τα τριγύρω της πόλεως τοιφλίκια, μοιράζοντας το άντιδωρόν της χροσινής μεγάλης λειτουργίας.

Τις πομπές αυτές τις ακολουθούσαν πάντοτε μουσικοί διάφοροι και έτσι όλη η περιφέρεια έπερνε με όφι πανηγυρική. Στά κονάκια και τα μεγάλα έξοχικά σπίτια τότε έστήνοντο χοροί, ενώ η νοικοκυρές έστρωναν μεγάλα τραπέζια για τους έπισκέπτας γεμάτα υεζέδες, φαγητά και λικουδιές.

Η τρίτη ημέρα ήσαν η πείδι ένδιαφέρουσα, με αίτιας του περιέργου χαρακτήρος που είχε. Τότε γινότανε και ο διαγωνισμός «της γραμμής του αβλακιστού».

Όλοι οι γεωργοί μαζεύονταν σε μια πεδιάδα. Ήγοντο όλοι οικογενειακώς, και από τα περίχωρα άκόμη, με τις οικογένειές των, άπάνω στους άραπάδες, τα κάρη η τις σούστες τους, στολισμένους με κλάδους πρσιόντας, με άνθη, με κορδέλλες. Εκείνον του γεωργού ο άραπάς, που θ' άφινε επί γής, τις πείδι ίσως και πείδι βαθείς αβλακικής της ρόδας, έκηνυστο νικητής και «βασιλεύς».

Επιτροπή δημογερόντων έκρινε εις αυλάκιές, άπένεμε το βραβείο και έδιδε άκόμη ως έπαθλο ένα γεωργικό έργαλειο εις τον νικητή.

Στην εποχή των Γαλατών, το κόψιμο του ιερού και μυθικού φουτού των «Γκ» γινότανε, προηγουένον πάντοτε ένός ταύρου, που τον άκολουθούσαν οι ιερείς, με τα πρόσωπα σκεπασμένα με πρωτογενείς μούσκες, που είχαν την μορφή διαφόρων ζώων, τυλιγμένοι με δέρματα θηρίων η κατοικίδιων ζώων.

Τών μεσάων η εορτή των Καρναβαλιών διπνούνοντο από την έκκλησιάν. Μα γρήγορα παρεξέκλιναν σε άληθινά Σατουρνάλια και έγινε γνωστής η γιορτή των τρελλών, των άδωών, της άλεπούς και αι λοιπές.

Στην Ιταλία, τα καρναβάλια, έφθασαν στο μεγαλειότερο σμείο της λαμπρότητός των, κατά τον 16ον αιώνα.

Άλπομόντο έμεινε και σήμερον άκόμη, το παιχνίδι του «Μοκλέττο».

Το παιχνίδι αυτό ήσαν το έξής:

Κάθε άνθρωπος κρατούσε ένα κεράκι και πήγαινε στην κεντρική πλατεία της πόλεως η του χωριού, όπου ήσαν σπημένο ένα μεγάλο σκάμωρο, που είχε στο πρόσωπό του την προσωπίδα της Άποκρηάς. Εκεί μέσα σε φωνές και σε τραγούδια έβραζαν φωτιά και έκαigan το δάτειο είδωλο. Από τη φωτιά έκείνη άναβε ο κάθε ένας το κεράκι του, που το λέγαν «Μοκλέττο». Όλοι τότε κύτταζαν να σβήσουν το κεράκι του πλησίον των, προσέχοντας να μη τους σβήση άλλος το δικό τους.

Έτσι γινότανε μια μεγάλη φασαρία, γέλια, δάτεια, φωνές Ικανοποιήσεως, κνηνητά, παιχνίδια, κρόνους στενωχώρες, όταν έσβυναν κανένα κερί.

Χαιρότανε άδωλα, όλο εκείνο το μεγάλο πλήθος.

Εις το Βέλγιον και εις αυτές άκόμη τας Βρυξέλλας, τας άπόκρηω, κυκλοφορούν στους δρόμους οι «μεγάλοι Γιγάντες». Γίνεσαι δέ και πόλεμος, με «perpetuets», κάτι ζερρά, μικρά γλυκίσματα, όπως ο έμας ο χαρτοπύλεμος με το «κομρετί».

Σ' όλα σχεδόν τα χωριά της Γαλλίας, τας Άπόκρηω, φκιάζουν επγανίτες.

Αυτό εινε ένα έθιμο, που οι Γάλλοι το πήραν από τους Άγγλους και να η ιστορία του.

Μια παλαιά, πολύ παλαιά παράδοξις, λέγει, ότι την ημέρα της Άποκρηάς, όλοι οι μαθηταί της παλαιάς σχολής του Οδεσμίοντερ, μαζεύονταν, στή μια μεταμορφωμένη, στή μεγάλη αίθουσα της σχολής, για το «osing the pan ake».

Εις την τελευταία αυτήν έπιτρέπεται να παρευρίσκοντο και οι πατέρες.

Ο μάγειρος της σχολής έμπαινε τότε, μέσα εις την αίθουσα, κρατώντας ένα επγάνι, μέσα εις το όποιον ήσαν μια τριαντά ζεστή-ζεστή και άχνίζουσα. Οι μαθηταί χειροκροτούσαν. Τότε ο μάγειρας άκολουθούμενος από μια συντομία τιμητική, έκαμε τρεις φορές, με μεγάλη πομπή, τον γύρο της σάλας, ψάλλοντας τον ύμνον της επγανίτης, ενώ η άκολουθία του κρατούσε ίσιο. Ίδον αυτό κατά παράφρασιν:

Τριαντά ροδιωμένη, λαδί, μέλι ποτισμένη, καυνολοπασπαλισμένη, ας πορο αλευρι τριωμένη, στο τριαντά έσπλωμένη, ε και νάστερες καυμένη, νόστιμη, ξεροψημένη, τι κακό σε περιμένει.

Και στεκόταν και έρχονε ψηλά την επγανίκα, για να πέση μέσα εις τους μαθητάς.

Πανδαμόντα γινότανε τότε. Τα παιδιά, έπεσαν το ένα άπάνω εις το άλλο, άνακατεμμένα, μαζωμένα, συναγωνιζόμενα, πείδι θα έπερνε το μεγαλειότερο αυτής κομμάτι.

Γιατί εκείνος που θα κατόρθωνε να άρπάσιν το μεγαλειότερο κομμάτι, θα ήτανε ο νικητής, θ' άνηγορεύετο τοιούτος, και θα έπερνε για δώρο μια «γορνίνα» νόμισμα που είχε τότε δέξια 25 φράγκα και 25 λεπτά χροσά. Η άπονομή γινότανε με πομπή, και ο νικητής άναβαίνοντας έπειτα σ' ένα βάθρον, έτρώγε το κομμάτι του, χειροκροτούμενος και ζτωκραυαζόμενος από τους άλλους.

Επεις τις τρώμε πιδ ποτχα και πιδ εύχάριστα εις επγανίτες μας.

Επειτα το έθιμο αυτό έπέσσε σόν άγγλική στρατιά, και από το στρατό το πήρανε οι Γάλλοι.

Στη Μακεδονία, το βώδι της Άποκρηάς, άπαράιτητος για κάθε σπίτι, ο σκαπρός χαλβάς. Τον κάνουν «λάσκα», το παιχνίδι διενθάνει ο άρχηγός της οικογένειας και όλοι μ' άνοιχτά στόματα τριγύρω, προσπαθών, ποιος θα τον χάψη.

Καμιά φορά αντί για χαλβά, βάζουν επγανίκα σπλωμένη μέσα εις την όποιαν ένεθρεύει ένα άναμμένο κάρβουνο μικρό, για να κάψη τον άπρόσεκτο που θα την χάψη...

Ο Συλλέκτης

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Συνταγές για τον έρωτα. Πώς θα σας αγαπήσει ή εκλεκτή της καρδιάς σας. Για να μη σας ρίχνουν οι σκύλοι. Για να μη σας τρώνε οι λύκοι. Πώς γιατρέυνται ή πληγές κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΤΕΙ

Για πρώτη φορά μεταφράζεται στην Ελλάδα το περίφημο αυτό βιβλίο των μυστηρίων της Μαγείας και της Καβαλιστικής, του μικρού Άλμπερτου γνωστού στο Λατινικό με τον τίτλο, «Alberti Pervi Lucii Libellus Mirabilis Naturae Arcaniorum». Το βιβλίο αυτό είναι σπανιότατο σήμερα και η έκδοσή από την οποία το μεταφράσαμε είναι του 1738. Για το συγγραφέα λένε ότι ήταν ένα από εκείνα τα μεγάλα πνεύματα τα οποία είχαν κατηγορηθεί επί μαγείας από τον άμαθη όγλο προ 500 περίπου ετών. Αυτή άλλως τε είναι τότε η τύχη και πολλών μεγάλων επιστημόνων τους κατηγορούσαν ως μάγους. Γι' αυτόν λόγο μάλιστα το λόγο, αυτό το βιβλίο έχει γίνει τόσο σπάνιο, έχει σχεδόν εξαφανιστεί.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ο αληθινά περίεργος που θέλει να μάθει τα πιο σπάνια και τα πιο κρυφά μυστικά της φύσεως, πρέπει να δώσει μεγάλη προσοχή στα δύο έγω συγκεντρώσει με πολλή μερίμνα κι' ακρίβεια σ' αυτόν το μικρό τόμο. Θα μπορούσε κανείς να τον ονομάσει παγκόσμιο θησαυρό, γιατί κλείνει μέσα μυστικά ικανά να ευχαριστήσουν όλο το ανθρωπινό γένος. Ο εισηγής κι' ο άρτοκος, ο μεγάλος ποιος κι' ο άρτοκος, ο στρατιωτικός και ο πολιτικός, ο δανθής και ο φοιτητής, ο νοικοκυρής κι' ο άριστοκράτης και ποιοί πάντων δ' καλός οίκογενειάρχης θα όφειλθον πολύ από όλα η πείρα μου απόδειξε και θα ίκανοποιήσουν τις ζωηρότερες κλίσεις των και τις πιο δυνατές των επιθυμίες.

Περί του άμοιβαίου έρωτος του άνδρος προς την γυναίκα.

Επειδή δεν υπάρχει τίποτε πιο φυσικό στον άνδρα από το ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί θ' άρχισω το μικρό μου αυτό θησαυρό με τα μέσα που όδηγούν σ' αυτό το σκοπό. Και χωρίς να διασκεδάσω επικαλούμενος τον Έρωτα και την Άφροδίτη, οι όποιοι είναι οι δυο θεότητες του ερωτικού αυτού πάθους του άνδρος, θα πώ ότι η μητέρα Φύσις κατασκευάζει κάθε μέρα ένα μεγάλο αριθμό πλασμάτων τα όποια ευνοεί εξαιρετικά στις έρωτικές τους υποθέσεις.

Συχνά στο μέτωπο των φοράδων και των μουλαριών υπάρχει ένα περίεργο κομμάτι σαρκός το όποιο οι άρχαιοι ονόμαζαν ι π - π ο μ ή ν ο ν. Αυτό το κομμάτι κρέας είναι ένα κι' ένα για να πετύχετε στις έρωτικές σας υποθέσεις: αν το πετύχετε πονθενά, το παίρνετε, το βάζετε σ' ένα δοχείο φρεσκοβαμμένο και το φέγγετε σ' ένα φούενο, λίγο αφού τραβηχτεί απ' αυτόν το ψωμί. Κατόπιν το κρατάτε πάνω σας και φροντίζετε να το άγγιξη το πρόσωπο για το όποιο ενδιαφέρεστε. Αν το κατορθώσετε αυτό θ' αγαπηθήτε. Αν ακόμα μπορείτε να δώσετε στο αγαπημένο σας πρόσωπο να καταπιη δυο μπουκιές από το κρέας αυτό μέσα σ' ένα λικέρ, τότε το αποτέλεσμα θα είναι ακόμη ασφάλεστερο και επειδή η Παρασκευή είναι η ημέρα ή άφιξη στην Άφροδίτη, η όποια προεδρεύει στα μυστήρια του έρωτος, θα ήταν καλό το πείραμά σας να γίνη αυτή την ημέρα.

Άλλο για τον έρωτα.

Πάρτε λίγο από το αίμα σας μ' ανοιξιάτικη Παρασκευή, βάλτε το να ξεραθί σ' ένα μικρό δοχείο, όπως και παραπάνω, μαζί με δυο κόκκαλα των ποδιών του λαγού και το φτερό ενός περιστέρου, κάντε τα όλα ψιλή σκόνη και δώστε τα να τ' πιη το πρόσωπο για το όποιο ενδιαφέρεστε κι' αν το αποτέλεσμα δεν έρθει με την πρώτη φορά, ξανακάνετε το πείραμά σας και δεύτερη και τρίτη φορά, όποτε άσφαλώς θ' αγαπηθήτε.

Και τρίτο για τον έρωτα.

Αποχτήστε ένα χρυσό δαχτυλίδι που να έχη ένα μικρό διαμάντι, που δεν έχει φορεθεί ακόμα διόλου και προέρχεται κατευθείαν από το χρυσόχοο, τυλίγτε το σ' ένα μικρό κομμάτι μεταξωτό και κρεμάστε το επί εννιά ημέρες σ' εννιά νύχτες, μεταξύ του ύποκαμμου και της σαρκός σας άπεναντι στην καρδιά σας. Την ενάτη ημέρα, πριν ακόμα ανατελεί ο ήλιος, χαράξτε με μια μικρή ομλή ολοκαίνουργια στο μέσα μέρος του δαχτυλιδιού τη λέξη «Scheva». Έπειτα προσπαθήστε ν' αποχτήσετε όποιοδήποτε τριχες τριχες από τα μαλλιά του προσώπου που θέλετε να σας αγαπήσει και ζευγαρώσετε τες με τρεις δικές σας τριχες λέγοντας πάλι τη λέξη Scheva. Κατόπιν τυλίγτε το δαχτυλίδι με αυτές τις τρεις τριχες και το φοράτε στην ίδια όψη.

και πριν θέση του στήθους σας, άλλες τρεις ημέρες. Το πρωί της έκτης ημέρας ξετυλίγτε το δαχτυλίδι από τις τριχες και το μεταξωτό ύφασμα και το στέλνετε για δώρο στην αγαπημένη σας, η όποια μόλις το πάρει στα χέρια της θα σας αγαπήσει.

Και τέταρτο για τον έρωτα

Υπάρχει ένα μυστικό για ν' αγαπηθήτε που οι σοφοί κατέχουν και το λένε Μήλον του Έρωτος και το όποιο είναι το έξης: Πηγαίνετε μια Παρασκευή πρωί πριν ακόμα ανατελεί ο ήλιος σ' ένα λειβάδι όπου φέρουν δένδρων και κόβετε από την καλύτερη μηλιά το όραιότερο μήλο που κρέμεται σ' αυτή. Έπειτα γυρνάτε με το ίδιο σας το αίμα σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί το όνομά σας και το επώνυμό σας και στην παρακάτω άράδα το όνομα και το επώνυμο του προσώπου που θέλετε να σας αγαπήσει. Έπειτα προσπαθήτε να ποτήσετε τρεις τριχες των μαλλιών της αγαπής σας, οι όποιες, μαζί με τρεις δικές σας σ' ένα χρησμένο για να δώσετε το λευκό χαρτί στο όποιο έγραψατε τα ονόματά σας, μ' ένα άλλο στο όποιο δεν θα υπάρχει παρά η λέξη Scheva, γυμνάση με το αίμα σας. Έπειτα κόβετε στα δύο το μήλο, αφαιρείτε τα κομμάτια και στη θέση τους βάζετε τα δυο χαρτιά τα συνδεδεμένα με τρεις και με μικρά κλαδάκια από μύστο πρόσβην ένάντια πάλι τα δυο κομμάτια του μήλου. Το ψήνετε κατόπιν σ' ένα φούενο μέχρις ότου ξεραθεί και χάσει όλη την υγρασία του, το τυλίγτε σε φύλλα μύστου και βέφης και προσπαθήτε να το βάλετε κάτω από το προσέφαλο του αγαπημένου σας προσώπου, χωρίς αυτό να το άντεληφθή. Αν το κατορθώσετε αυτό σε λίγες μέρες θα έχετε εκδηλώσεις άγλης έρωτος.

Έναντιον των άγρίων σκύλων

Υπάρχουν μερικοί σκύλοι οι όποιοι γυρνούν άδιάκοπα και πολλάκις σας επιτίθενται καθώς περνάτε ήσυχος. Θ' απαλλαγίτε από την επιθυμία πολλές φορές αυτή ενόχληση αν κρατάτε πάνω σας την καρδιά και τα μάτια ενός λίκου έρω. Η μεγάλη αντίπαλση του σκύλου προς το λίκον προκαλεί αυτό το φαινόμενο, το όποιο πολλές φορές φορές άποδειχθηκε αληθινό.

Έναντιον των λύκων

Αν έχετε πάνω σας την καρδιά και τα μάτια ενός μαργου σκύλου που πέθανε από βίαιο θάνατο, ο λύκος δεν σας ζημιώνει ποτέ, άπεναντίας θα τον ήθε να φεύγη φοβισμένος από σας. Αν κρατάτε πάνω σας την ουρά λίκου που τον σκότωσε άνθρωπος, πάλι ο λύκος δεν σας πλησιάζει ποτέ. Το ίδιο πάλι συμβαίνει με το δόλολο χοιριό, αν στους διαφόρους δρόμους που είναι διαμεινισμένα από λύκοι: οι λύκοι δεν το ζυγώνουν.

Τρόπος θεραπείας των πληγών

Είδα με κατάπληξη μου κάποτε τον τρόπο με τον όποιο οι Πολωνοί στρατιώτες έθεράπευαν ταχύτητα, χωρίς καμιά άλλη ιατρική επέμβαση ένα συναδελφό του ό όποιος εταίρε πληγωμένος θανάσιμα από δύο σπαθιές. Έπλυνε πρώτα καλά το στήθος και τα δόντια του πληγωμένου με οινόπνευμα, έπειτα με ροδόσπο, για να γίνει η αναπνοή του ήσυχη και χωρίς καμιά άπονοια, έπειτα ξεσκεπάζοντας τις πληγές που έτρεχαν άφθονο αίμα τις έσφράγιζε με έλαφρά και σκουπίζοντας τες μ' ένα πανί απολυμασμένο στο μοσχόνερο, κατόπιν πλησιάζοντας το στόμα του στις πληγές, έπρόφερε τις ακόλουθες λέξεις σταυρώνοντας τις πληγές εκεί και στο κείμενο υπάρχει σταυρός: Ο Ίησους Χριστός γεννηθήκε + Ο Ίησους Χριστός πέθανε + Ο Ίησους Χριστός αναστήθηκε + Ο Ίησους Χριστός διατάζει την πληγή να σταματήσει το αίμα + Ο Ίησους Χριστός διατάζει την πληγή να κλείσει και να μην πιάσει έμψυο + Έτσι όσας έγινε στις πληγές σου έλαβε το όγιο του όωμα +... Έπειτα ξεκαλούθησε λέει: Σπαθί, εί διατάζω εν όνόματι και με τη δύναμη έκείνου σ' όδν όποιο όλο τα πλάσματα ύπακούουν, να μη κάνουν πια κακό σ' αυτό το πλάσμα. Έν όνόματι του Πατρός + και του Ίησ + και του Αγίου Πνεύματος + Αμήν.

Αν το τραύμα είναι διαμερές, τότε πρέπει να γίνουν τα δύο κι' από την όπη της έξόδου της σφαίρας ή του ξίφους και να σταστούν τα στόμα των πληγών μ' ένα έπίδεσμο απολυμασμένο σε μοσχόνερο, ό όποιος ν' αλλάζεται κάθε δώδεκα ώρες. Έτσι τα τραύματα θεραπεύονται ταχύτητα.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΨΑΡΙ

Ο ΧΑΙΤΟΔΟΥΣ

(Από την Φυσικήν Ιστορίαν)

Η φύσις μια ημέρα πήρε όλες τις πολύτιμες πέτρες και μ' αυτές έστρώσε τον χαιτόδοντα, το ζωντανό αυτό στολίδι των ανατολικών θαλασσών. Το περιβλήμα του άποτελεί θώρακα που λάμπει από μαργαριτάρια και διαμάντια. Στους τροπικούς δεν υπάρχει ούτε πουλί, ούτε λουλούδι, που να μπορεί να παραβληθεί στην όμορφη με τον μικρό αυτό Άπόλλωνα των όκεανών.

Άπάνω στα κύματα είναι φλόγα, κάτω απ' το νερό λουλούδι. Το ρούχο του είναι λευκό σαν τον άργυρο και γεμάτο με λεπτότατα και πλουσιώτατα χρώματα που του τα δίνει ο έξοχος αυτός καλλιτέχνης, ο ήλιος. Έχει παραμυθένια λάμψη που θαμπώνει το βλέμμα, που καταπλήσσει την φαντασία και είναι αδύνατον ν' αναπαράσχη αυτήν ή πένη. Το λαμπρό αυτό ρούχο ταιριάζει τέλεια στον χαιτόδοντα, γιατί πράγματι δεν υπάρχει σώμα πιο λαγρό, πιο χαριτωμένο από το δικό του. Νοιώθοντας κι' αυτός την καλλονή του, δεν την κρύβει και γι' αυτό κολυμπά σά φρενι-νι βολίδα άπάνω στα κύματα ή στις άκρογαλιές που τις χτυπούν οι άγριες του ήλιου.

Σε κάθε νύχτα που την κάνει μ' εξαιρετική ευκολία και χάρι παίρνε και καινούργιο χρώμα, ένα χρώμα όνειροδες και τότε φαίνεται σαν άσπερος και τότε σαν άμεινυτος, τότε σαν ποτάμι, τότε σά μαργαρί, τότε σά μαργαριτάρι, και τότε σά διαμάντι. Καμιά φορά ό χαιτόδοντες συγκεντρώνονται στο κοίλωμα κανενός βράχου. Τότε άποτελούν συλλογική πολυτίμων λίθαν, σαν να είχε κολλημένα ή θαλάσσα μέσ' στην κρυφή αυτή κουφάλα της όλα τα διαμάντια του στέμματος της. Ο ήλιος χαιτόδοντες ευχαριστείται στις άκρογαλιές και άπάνω στην επιφάνεια της θαλάσσης: όταν είναι ακόμα ήμερα και λάμπει ο ήλιος περιπαράζει, παίζει, χαριεντίζεται. Την όρα αυτή πρέπει να τον ιδί κανείς και να θαυμάση!

Αν ο χαιτόδους ήταν μόνο ήλιος, δεν ήταν άνα-γνη να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Τα προτερήματά ό-μως αυτού είναι άνώτερα της όμορφιάς του, περιε-γότερα από το ποικιλόστιχτον περιβλήματός του. Αν το περιβλήμα του θαμνώνει, ή ευφύια του μάς ευχαριστεί και μάς εκπλήττει.

Το στόμα του παραδόξον αυτού ψαριού μακραίνει σαν σελήη, έκτάκτον λεπτότητας και θαυμασίον κατασκευής. Το στόμα αυτό είναι μαζί άντλία και πυρο-βόλο. Όταν ο χαιτόδους ιδί την λεία του, μια κτηνική ή γαλάρια μύγα των τροπικών να κάθεται άπάνω σά θαλάσσια φυτά, πλησιάζει κολυμπώντας με βραδύτητα. Άμα φθάσει σε άπόσταση πέντε ή έξη ποδιών από τη λεία του, στέκεται, διεκδύει τον αυλόν του και ρίπτει μια σταγόνα νερού από το σω-λιγανός στόμα του. Η υδάτινη αυτή σφαίρα ποτέ δεν άποστεί το σκοπό της και η μύγα πέφτει παραχαλιμένη στο κύμα. Σε λίγο φθάνει ο χαιτόδους, παίρνει το άσφυκτικό θύμα του και το καταπίνει με την ίδια λεπτότητα, με την όποια οι τροχιλοι άπομυ-ζούν εν άνθος ή πίνουν μια σταγόνα δρόσου.

Κάποτε η λάμψη του περιβλήματός του προδίδει την παρουσίαν του και η μύγα πετάει. Ο χαιτόδους την παρακολουθεί κολυ-μβώντας, διατηρών μόνον την άκρη του ρύγχους του εκτός του νε-ρού. Αίφνης σταματά, προσεκτικός, αλκήντος. Τα όρνια του χρό-ματος αλλάζουν, ή λάμψη του σβήνει. Βλέπει τη μύγα που έχει καθίσει άπάνω σε άόλο φυτό. Ρίχνει το νερό έναντιον της. Η μύγα πέφτει, πέθανε.

Το καταπληκτικό αυτό κυνήγι προκαλεί την κατάπληξη των παραθεσίων οι όποιοι ποτέ δεν είδαν τον χαιτόδοντα ν' άσوخή στο στόμα του.

Αι γυναίκες της Κίνας και της Ιάβας άρέσκονται ν' ανατέφουν χαιτόδοντα μέσα σε άγγεια από πορσελάνη, όχι για την όμορφη του ψαριού αλλά κυρίως για το έκτακτο θέαμα της παρ' αυτού ενεργοποιημένης σκοποβολής. Μεσ' στο άγγείο γίνεται αληθινός άγών. Ρίχνουν μια μύγα δεμένη στην άκρη μιας κλωστής κι' ό σκοπευτής κάποτε έτοιμος ρίχνεται άπάνω της, και πάντοτε έπακολουθεί ό θάνατος του θύματος. Κάποτε όμως πέντε έξ χαιτόδοντες ρίχνονται συγχρόνως κατά του ίδιου θύματος. Το ένομιον πέφτει και έτακο-λυνθεί άγών, ποιος να γίνη κύριος αυτού. Τέτοιο είναι το ψάρι αυτό της Άνω Ανατολής, ο ήραιότερος ίπότης και ο έπιδειώτερος σκοπευτής της θαλάσσης.

Υπάρχουν αίμοχαρή ζώα που παίρνουν με τη λεία τους κι' άλλα που καταβροχθίζουν ζώνα με θύ-ματά τους. Ο χαιτόδους πλένει το θύμα του, όσάννά φοβάται μήπως κανένας κόκκος σκόνης βρωμίσει το όρσιον του ρούχου, που όπερετερε στην λάμψη τα μαργαριτάρια και τα διαμάντια.

Ο Έπιστήμων

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΑΥΤΑ ΛΕΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ένας καλός γιατρός δεν έπιμελείται μόνον το σώμα του άρρώ-στου. Πρέπει να ενισχύει και το ήθικόν του άσθενούς. Το ήθικόν, πολλές φορές γιατρεύει τον πάσχοντα, περισσότερο από το γιατρικό.

Πρέπει επίσης να ενισχύει όλες τις δυνάμεις του όργανισμου, ό όποιος δεν ζητάει τίποτε άλλο, παρά τα μέσα ν' άντισταθί στον πόλεμο, που κάνει το σώμα, κατά της άσθενείας.

Προσέχετε πολύ στην έκλογή του γιατρού σας.

Αν τον βλέπετε σοβαρόν, ήρδον και έπίσημον σαν Έλληνα δι-καστή, άποφεύγετέ τον, για όνομα Θεού!..

Εάν τον καταλαβαίνετε έξυπνον, κρατήστε τον. Μην παρασύρεσθε από τους τίτλους και της ορεκλίας του κάθε γιατρού. Τίποτε δεν υπάρχει περ ό επιλίνδυνο για ένα άρρωστο, από ένα σοφόν γιατρό, αλλά σχολαστικό και στενοκέφαλο.

Μην πέρνετε ποτέ καθαριτικό, εάν αισθάνεσθε ένα πόνο στο δεξιό μέρος της κοιλίας σας. Καθόλου παράξενο να είναι σωληνω-δίτης και το καθαριτικό, στην περίστασι αυτή, είναι μέγας κίνδυ-νος. Προσέχετε πολύ.

Ο φόβος φέρνει τον γιατρό, λέει μια Γαλλική παροιμία. Δεν υπάρχει για τον άσθενή, χειρότερο από τον φόβο.

Ο φόβος έξουδετερώνει τον γιατρό, λέει ή πρακτική. Στην άρρώστεια λοιπόν χρειάζεται τόλμη.

Μην έχετε και τόσην έμπιστοσύνη στις γαργάρες. Είναι μάταιες. Δεν πλένουν παρά μόνον το στόμα. Η θεραπευτική τους ενεργεία στον λάρυγγα, είναι μηδαμινή, για τον λόγο ότι δεν φθάνει στον λάρυγγα.

Τελευταία λέξις: Η φθίσις δεν είναι πλέον επικίν-δυνη ως άσθένεια κληρονομική. Πάντοτε όμως είναι νόσος μεταδοτική.

Μην υποδέσθε της μικρές άδιαθεσίες ή τα μι-κρά σπειρίδια, με περιφρόνηση. Άρχίζον με γαρ-γάλια και τελειώνουν με δαγκώματα.

Παράδειγμα ή παρωνυχίς. Πρωτοφαίνεται ένα πρωί, σαν κόκκινη τελεία, στην άκρη του δακτύλου. Την έπομένη αισθάνεται κανένας μια φαγούρα.

Ολ' άδερφέ, δεν είναι τίποτε!..

Μα ένα καλό πρωί, καταλήγεις στον χειρουργό!

Όλες ή νευραλγίες, όπου διαρκούν, είναι πάντοτε ένας κώδων του κινδύνου.

Δεν τρέφεται κανείς μ' εκείνο που τρώει, αλλά μ' εκείνο που χωνεύει. Μασάτε λοιπόν καλά και σιγά-σιγά.

Το φάρμακο καλύτερα να το πέρνετε νηστικός. Το άδειανό στομάχι άπορροφά άμέσως και ταχέως. Γι' αυτό πρέπει να πέρνετε το γιατρικό σας πρδ του φαγητού.

Να κοιμάσθε πολύ. Περισσότερο κι' από πολύ. Ο ύπνος έπα-νορθώνει την τριβή της ημέρας και είναι το μυστικό της μακράς ζωής και της άγροιστου νεότητος.

Μα πριν κοιμηθήτε άερίστε την κάμαρά σας. Ο καθαρός αέ-ρας είναι ή τροφή του ύπνου.

Νεαρές μητέρες, έμβολιάστε τα πατριά σας μόλις τ' άποχτήσετε. Είναι μια σωτηρία πρόνοια.

Η ίλιος δεν είναι μεταδοτική σε μεγάλη άπόσταση. Για να μεταδοθή πρέπει να συγχρωτισθείς με ένα άσθενή ή να εισπνεύσεις την αναπνοή του. Είς άπόσταση ενός μέτρου και μισού δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.

Άλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με την σαρλατίνη, της όποιας τα σπέρματα της άσθενείας, φέρει μαζί του εκείνος που θα πλη-σιάζει ένα άσθενή.

Τώγχε καλά το μισομύρι με δελτινί έλαφρά το βράδυ. Ο προ-νιμος σηκώνεται με λίγη πείνα από το βραδυνο τραπέζι.

Πριν κοιμηθείς, αν μπορείς κάμει ένα μικρόν περιπάτο. Ο αέρας πέρνει χωνεύει και προδιαθέτει για τον ύπνο.

Ο Γιατρός σας

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΟΤΑΝ

αισθάνεσθε ναυτίας
και αι τροφαί σᾶς
προκαλοῦσιν ἀηδίαν,
ἢ αἰσθάνεσθε ζαλάδες
και ἔχετε ξυνίλες και
ἀκανονίστους κενώσεις.

ΒΕΒΑΙΩΣ

ὑπολανθάνει κάποια
ἀσθένεια μέσα σας.

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

κάθε πρωὶ μιὰ κουταλιά
Μαγνησίας Σ. Πελλεγρίνο.

Θ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΤΕ

και θὰ προλάβετε
τὸ κακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

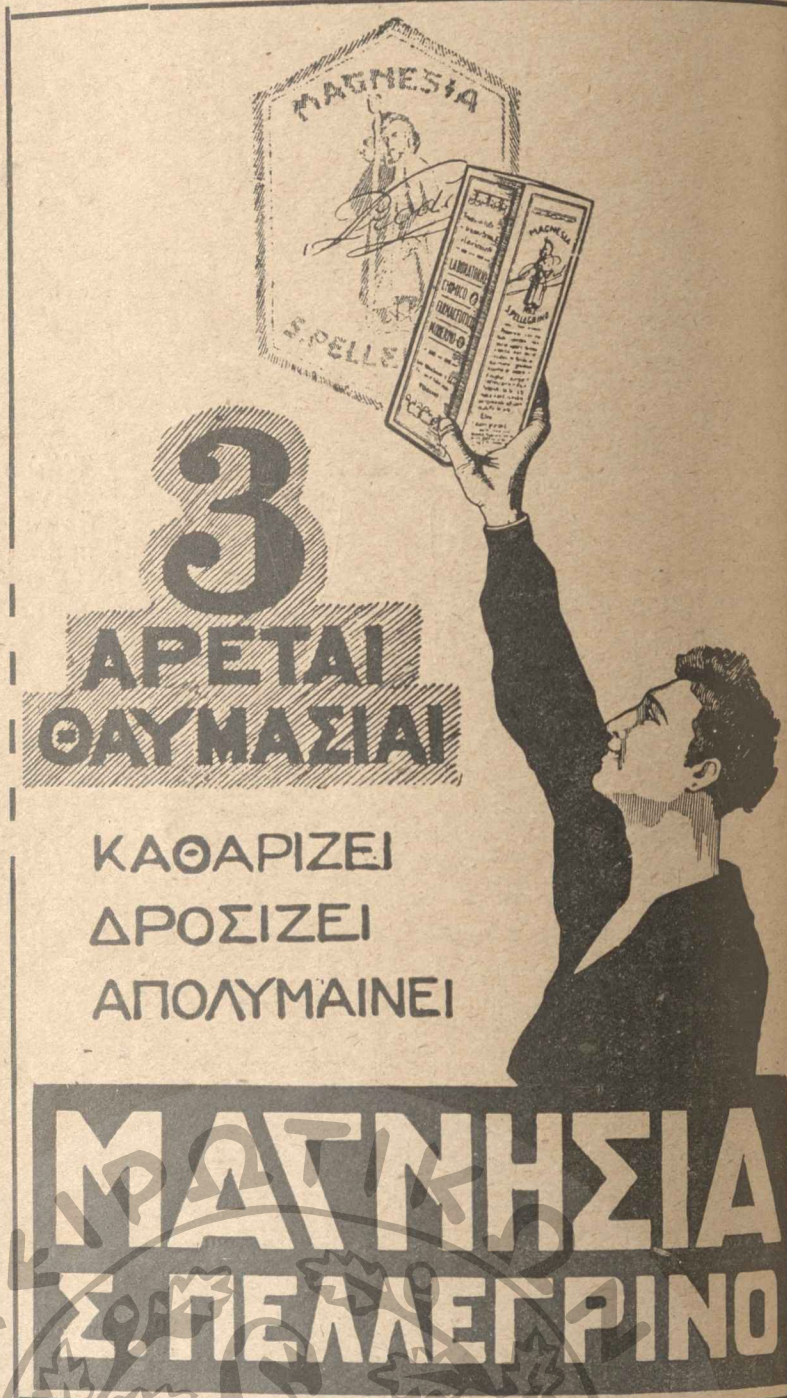
ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας
τὴν γνησίαν ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, μετὰ τὴν εἰκόνα
τοῦ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ και τὴν
ὑπογραφὴν PRODEL.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ:

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO
TORINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6. ΑΘΗΝΑΙ

3

**ΑΡΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΣΙΑΙ**

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**